

Ближи се крај Вучићеве власти и пред Србима избор:

ПОЛИТИЧКО–ПРИВРЕДНИ ЗАОКРЕТ ИЛИ ПРЕТЊА НАРОДНОМ ОПСТАНКУ

Вучића је Нови светским поредак (НСП) опоменуо, преко чинбеника своје творевине ЕУ, на поштовање 'демократских правила игре', његов строго хијерархијски поредак, а изнад свега да је само демократско–капиталистички систем важан и неприкосновен, а да су појединци у њему, ма колико високо тренутно 'стајали' (баш због одржавања и истрајавања самог ситема) обавезно пролазни, заменљиви и 'потрошљиви'. Да је то случај, сада су се на моћног и популарног премијера Вучића (као) по команди одједном устремили сви који у Србији имају непосредне 'демократске' везе од домаћих медија, прозападних 'аналитичара' и коментатора до НВО–с које помаже иностранство, а делом и сама држава, до западних амбасадора и сличних НСП установа у свету. (Доносимо у овој Искри неколико написа који износе више оваквих примера).

Чини се, не случајно, показале су се истовремено пукотине у самом врху власти. Видно је да председник Николић и Вучић нису 'у корак' кад је у питању будућност Косова или искреност односа са Русијом. Николић говори да је његова власт уставно ограничена, али он и Вучић заједно 'падају' јер су скупа и победили, а као и наговештава да је и од саме владе све више 'скрајнут'. Вучићу најоданији министри из СНС оптужују коалиционе партнере из Социјалистичке странке, да недовољно бране и заступају одлуке и ставове заједничке владе. Председник СПС, Дачић, јавно одговара да, кад је у питању државна политика напредњаци неће имати поузданије партнере од социјалиста, али дозвољава да разлике могу постојати по страначким и локалним питањима. Вучић је претио да ће критички бити испитана одговорност и делатност свих министара, те да ће неуспешни, без обзира на страначку припадност, бити смењени. Наглашавао је и скору реконструкцију владе.

С тим у вези кружиле су гласине, да би могло доћи и до промене коалиционих партнера, те да би министар спољних послова могао постати Борис Тадић, јер у иностранству има већи углед и ауторитет од Дачића. Ако је озбиљно предвиђање било у питању, остаје да се види шта може бити и остварено. Дачића може евентуално спасти

новонастала слабост Вучићеве позиције, као и чињеница да је Србија (стварно Дачић) од ове године председник Европске организације за сарадњу и безбедност, чија је надлежност и задатак посредовање и прихватљиво решење опасно напетих односа САД–ЕУ–Украјина са Русијом.

Ни у самој 'монолитној' и (на изборима) победничкој СНП није више 'све у реду'. Пре недавне скупштине странке, Вучић је најављивао одлучно успостављање реда и иступа високо–ранжираних чланова владе који крше дисциплину и јавно прозивају и критикују председника Николића (оснивача и члана СНС). Закључци скупштине, на којој је Вучић наводно критиковао и самог себе, испали су много помирљивији – не без утицаја сукоба са ЕУ – од очекиваних. Главна преступница, потпредседник владе и министарка, Зорана Михајловић, стидљиво се извинила Николићу и изјавила да има Вучићево несумњиво поверење, као и она у њега. Чини се да је и Зоранин преступ координиран са новонасталом ситуацијом, јер она наводно има од раније (пре уласка у СНС) успостављене, независне и јаке везе и подршку најутрајанијих круговима тзв. 'међународне заједнице', те да је она, као раније Динкић, њихов 'заступник' у српској влади. Једино начелно 'строг' закључак скупштине јесте, да ће од сада, свако ко јавно критикује друге чланове странке или односе у њој, бити искључен из СНС.

Али није НСП само показао ко је газда. Вучићу је посредно речено да је већ у 'отказном року'. На то указује и његова суштински контроверзна изјава да тобоже неће да буде ничији 'потрчко на поводцу', мада је до тада безусловно спроводио све захтеве Брисела, да би Србија добила неки временски далеки статус кандидата за ЕУ. Узгред је указао на спремност српске 'политичке елите' на издају дугорочног националног интереса рекавши, да ако он смета ЕУ, сам ће да се уклони, јер многи 'потрчци' једва чекају да га замене.

Не само НСП, већ координирано и 'прилике', означаће брзи крај Вучићеве владавине. У току ове године многе 'менице' стижу на неодложиву наплату.

Политичко–привредни заокрет...

Издаја Косова и преосталог српског народа на њему, коју је заједно докрајчила владајућа политичка тројка – Николић, Вучић, Дачић – а онда лицемерно маскирали слоганом 'Никада нећемо признати (његову) независност' – већ се показује у пуној стварности. Косово има своје границе, које је и Србија *de facto* признала, а отворено претендује и на долину Бујановац–Прешево. Сагласношћу Србије ствара се и легализује косовска власт – парламент, влада. Срби се третирају и учествују у власти као мањина. О повратку прогнаних и исељених више нема разговора. Тачи се у Тирани хвалио да је Вучић тражио од њега дозволу, пре своје последње 'тријумфалне' посете Косову. Вучић се напрасно сетио српске имовине и Трепче и хоће да разговара о томе. Тачи одлучно одговара – Трепча је својина Косова и о томе нема разговора са другима. НСП и НАТО као савезници УЧК–а ратовали су са Србијом због Косова. Већина чланица УН признаје независност Косова, а неке међународне институције примају га у чланство као самосталну државу. Сама Србија признала је важност косовских путних исправа. Запад је као 'неутралан', само тражи успоставу и примену 'добросуседских' односа. Три стране – НСП, Србија и косовска власт – учествују у овој лицемерној лакрдији, а знају да је 'Независно Косово' стварност, па ће вероватно услов Србији за сваки даљи разговор о ЕУ, бити *de jure* признање државе Косово.

Од ове године и Србија усваја Енергетски 'пакет' ЕУ, што је можда пресудно утицао на Русију да одустане од изградње гасовода 'Јужни ток', а себе довела у врло неизвесно даље снабдевање гасом. Ако се оствари руско–турски споразум о изградњи гасовода до грчке границе, Србија би о свом трошку морала да учествује у изградњи дугог гасоводног прикључка до Грчке. Србија је тиме изгубила и многомилионске друге повољне руске кредите за српску привреду.

Сам Вучић каже да ће ова година бити економско–финансијски врло тешка. Неки бољитак очекује 2016. као последицу реформи и гашења непрофитабилних јавних предузећа, као и приватизацијом или продајом оних који остварују нето дохода, као што је договорено са ММФ. Наравно, Вучићеве 'реформе' су пре свега 'штедња' – у ствари скраћивање многих плата, пензија и друштвене помоћи. 'Реструктурирање привреде' пре свега подразумева продају преосталих јавних предузећа која остварују чист приход, као 'Телеком' и 'ЕПС'. Средства од продаје Вучић намерава да употреби делом за отплату скупих старих кредита и куповину нових јефтинијих; други део за 'инвестиције' у привреду и 'отварање нових радних места' (и смањење катастрофалне беспослице, нарочито младих). Критичари примећују да када је претходна власт хтела да прода 'Телеком' за 1.4 милијарди евра, Вучић био одлучно против продаје. Сада хоће да га прода за 750 милиона.

Објективни и независни критичари указују да су изгледи српске привреде у условима слободе

тржишта и неолибералне економије поражавајући. Јавни дуг Србије од 63% укупне годишње производње, уз послушност савета ММФ (који сматрају установом НСП за економско поробљавање), води земљу у безизлазно дужничко ропство. Сматрају да ће средства од продаје продуктивних јавних предузећа бити експериментално проћердана, као и у претходним 'приватизацијама'. 'Реструктурирање' ће пре повећати незапосленост, него створити нова радна места, која Вучић најављује и рекламира. Нова продаја смедеревске 'Жељезаре' од које наводно зависи цела челична индустрија Србије, америчком произвођачу и једином купцу који је конкурисао, не гарантује добар посао за Србију. Подсећају да је и претходни купац, опет америчка компанија, јефтино купила и пословала са 'Жељезаром' док је од ње имала прихода, а онда је багатељно са огромним дуговима, вратила Србији. Предвиђају да се и много рекламирани 'Фијат', у чију је филијалу држава уложила велика средства, у тражењу што јефтиније радне снаге, спрема да 'бежи' из Србије, уз остављање дуга од милијарду евра. Вучићево очекивање знатних нових 'инвестиција' сматрају нестварним. Озбиљан и одговоран предузетник не улаже средства у нестабилну и хаотичну економију.

У очекивању пада напредњачког режима, Србија се суочи са најтежим питањем: Шта после Вучића?

Чињеница је да Србија у Скупштини нема ниједног родољубивог посланика. Све странке су поклоници демократско–капиталистичког поретка и имају надмоћно поверење бирача на 'демократским' изборима. Све странке и покрети који се сматрају родољубивим су данас ван Скупштине јер на изборима нису прешле количник од 5% гласова. После пада Вучића и ванредних избора који ће уследити, може се слободно претпоставити, ниједна скупштинска странка неће имати половишно поверење бирача као напредњаци на прошлим, па ни могућност да самостално образују владу. Сан је да би то мобла бити било која родољубива странка, које ће морати прво да се изборе и пређу количник.

Додатна слабост родољубиви снага, изузев можда Двери, је да су и саме заражене 'демократским' вирусом. Мисле да путем 'демократских' избора могу да извојују темељне промене. Узмимо пример Шешелја и његове СРС,

ИЗ САДРЖАЈА

Вучићев одговор ЕУ 'шокантан'	5
Ми нисмо Чарли.	8
За опоравак одбацимо неолиберализам.	9
Самозатирање у име 'националног спаса'.	11
Геополитика тероризма – очај Империје.	15
Интервју са Шешелјем.	17
САД – семе зла и несреће.	21
САД – увек непријатељ Русије.	27
Изабране песме Васе Михаиловића.	29

који верује (а и многи други) да је поразио Хашки трибунал, а тиме и НСП. Због тога – ако га здравље подржи и остане на слободи – Шешељ би могао бити 'изненађење' следећих избора. Али и да добије број гласова који би му омогућио да постане члан владе или је сам образује, неће моћи ништа темељно да промени.

НСП није празна безазлена прича, већ обавезно прихватање детаљног пакета државно-друштвеног поретка, наднационалне политике, међународне хијерархије и дисциплине, којим се стиче 'демократски' легитимитет. Наводно 'демократски' избори нису измишљени и упаковани у обавезан демократско-капиталистички поредак да га евентуално мењају, већ да исти одрже и заштите. 'Демократски' избори предпостављају постојање главне полуге демократско-капиталистичке владавине, неспутану власт неприродно створених политичких странака, које периодично излазе пред, необавештене или оскудно упућене, бираче са демагошко-обећајним програмима и од партија наметним кандидатима, да између њих изаберу, тобоже 'народне' представнике и скупштинске посланике. Избори ништа битно не мењају. Постоје да створе утисак промена – „промене без промена“. Народ је то одавно прозрео и мудро каже: „Сјаши Курта да узјаши Мурта“ Да, мењају се странке и појединци на власти, али корен зла, демократско-капиталистички поредак остаје нетакнут и траје. А то управо и јесте задатак 'демократских' избора.

Али, не верујте нама. Отворите очи и погледајте на прилике у Србији од 'демократских' промена октобра 2000. до данас. Мењали су се партијски режими, дизали се и падали Ђинђићи, Тадићи и Вучићи, и сами оцените да ли је ишта боље или горе него што је раније било. Истини за вољу ни у осталом свету није другачије, па ни у изворним демократијама. Свуда су систем и 'демократско-капиталистички' поредак недодирљиви и заштићени (његови идеолози кажу да је вечан – ништа ван и после њега – 'крај историје'), а појединци у том циљу обавезно 'потрошљиви'. Није случајно да мандат председника САД траје 4, а председника владе у Британији само 5 година. Тако се поредак аутоматски штити од могућих системских 'исклизнућа' покондишеног појединца.

И као што наши родољубиви економисти предвиђају да Србија срља у привредну катастрофу, ако темељно не промени своју финансијско-економску политику и ослободи се надзора ММФ, тако и неповратан пут у ЕУ води у сивило расне и националне уравниловке и брзо 'топљење' и несатанак Срба као народа и нације.

Пред Србима је избор и разрешење тешке и неодложне дилеме: Темељан политичко-економски заокрет – ослобођење од туђинског и наметнутог демократско-капиталистичког поретка и враћање на пут народног препорода, тражења и остваривања његовог суштинског националног интереса, или – непосредно, претеће сучељавање се врло неизвесном будућношћу народног, националног и привредног опстанка.

В. Димитријевић

Апел српских интелектуалаца за очување Републике Српске

Више од 150 јавних личности и лидера патриотских политичких организација у Србији потписало је петицију којом апелују на званичнике и страначке вође у Републици Српској да раде на њеном очувању. Апел у виду петиције потписали су истакнути српски интелектуалци, академици, професори универзитета, књижевници, лидери Демократске странке Србије /ДСС/, Покрета "Двери" и Српске радикалне странке /СРС/.

Они су позвали политичаре у Републици Српској да се "уздрже од учешћа у било ком нивоу власти на штету српског народа".

Потписници апела навели су четири захтева од којих траже да се не одступи и позвали све српске политичке чиниоце да их се придржавају.

Као први се наводи да се уставни статус Републике Српске, успостављен у Дејтону 1995. године, ни по коју цијену не смије мијењати на штету српских националних интереса. У апелу се наводи да се постојеће надлежности Републике Српске, битно смањене противуставним одлукама високог представника, не смију даље смањивати зарад јачања и проширивања надлежности средишњих власти БиХ у Сарајеву.

"Требало би све учинити да буду враћене дејтонске надлежности Републике Српске, а прво треба тражити укидање Суда БиХ као кривичног суда којим се дерогира надлежност судства у оба ентитета", наводи се у апелу.

У четвртм захтеву се наводи да "у погледу очувања изворног уставног статуса и постојећих надлежности Републике Српске треба по сваку цену спречити било какву пукотину, а камоли раскол у српској политичкој и страначкој елити, као и учешће у било ком нивоу власти на штету српског народа".

ДСС је саопштио да је одлука о покретању петиције донесена на заједничком састанку ДСС-а, "Двери" и истакнутих српских интелектуалаца прошле недјеље и да представља још једну у низу заједничких активности патриотских политичких снага у Србији.

Међу потписницима су академици Коста Чавошки, Василије Крстић, Рајко Петров Ного, Гојко Ђого и Драган Недељковић, председник ДСС-а Санда Рашковић Ивић, председник СРС Војислав Шешељ и члан Старешинства покрета "Двери" Бошко Обрадовић.

Ту су и професори Леон Коен, Мило Ломпар, Слободан Антонић, Јасмина Вујић, Мирко Зуровац, Ратко Сарковић, Милан Брдар, сенатор Републике Српске Миливоје Иванишевић, уредник часописа Нова српска политичка мисао Ђорђе Вукадиновић, књижевник Милован Данојлић, спортиста Милутин Шошкић и други. (Срна, 19.12.2014.)

ЗАШТО (НЕ) ТРЕБА ПРОДАВАТИ „ТЕЛЕКОМ”

Не, нећу о Косову. Иако се поново показује колико је била површна и лакомислена политика „дај да потпишемо, па ћемо после да видимо шта ћемо”, као и очекивање да ће се „све решити” потписивањем Бриселског споразума, сменом локалних власти на северу покрајине и терањем тамошњих Срба да изађу на локалне косовске изборе. (Није се решило, а притисци су све већи и све отворенији – о чему је претходних дана у више наврата говорио и Томислав Николић, који као да се после две године напрасно пробудио из зимског сна и политичке летаргије.)...

„Пусти Косово, ЕУ, Русију, Крим, Путина, демократију, Ољу Бећковић... гледај оно од чега се живи и што занима највећи број грађана заморених од великих тема и историјских прича.” Наравно да се не слажем с таквим резонувањем, али, добро. Ево, пуштам све велике теме и посвећујем се „ономе од чега се живи” – најављеној и хитној продаји „Телекома”, коју, најпре стидљиво, а сада убрзано и све агресивније најављује Вучићева влада и која ће, очигледно, уз споразум са ММФ-ом, бити окосница српске економске политике у 2015.

„Није јасно по ком основу наша власт верује да ће даље приватизације донети бољитак Србији, када наша претходна искуства и искуства других земаља показују супротно. Продаја или приватизација „Телекома” и, генерално, инфраструктуре коју је градила држава, народу Србије ће направити непроцењиву и ненадокнадиву штету.” Овако је, сажето и јасно, пре неколико недеља на сајту „НСПМ” писала бивши министар телекомуникација и професор на Електротехничком факултету Александра Смиљанић, у тренутку када се тема продаје Телекома тек почела вртети по медијима.

Слажем се с тим ставом и потписујем га од речи до речи. Али госпођа Смиљанић и ја у тој ствари нисмо нипошто усамљени. Према подацима из децембарског истраживања јавног мњења, **слично мисли најмање око 60 одсто грађана Србије**. А, веровали или не, у тој ствари имамо – то јест, имали смо – и **једног необичног савезника и слично-мишљеника**.

„Неозбиљна је власт која не зна како да покрива рупе које је створила у буџету и парабуџетском сектору”, рекао је Вучић. Како каже, суштински проблем је непостојање привредне стратегије и принцип власти да, како је навео, „крчми оно што су претходне генерације стицале”.

Овако је, не тако давне, 2010. године, на страначкој конференцији за штампу говорио заменик председника СНС Александар Вучић, истичући да је најављена продаја „Телекома” „потез недомаћинске и неодговорне власти” и најавио низ акција, уличних протеста и демонстрација (а једном приликом се помињало чак и „опасивање експлозивом”) против тадашњег

„издајничког режима” који се спремао да прода један од последњих и највреднијих економских драгуља.

Шта се то у међувремену у вези са „Телекомом” променило – сем што је тада опозициони СНС дошао на власт, па сада резултат труда претходних генерација неће крчмити зли „жути”, него напредни „ми”?

– Да ли је „Телеком” престао да буде профитабилна компанија? Није. То је и даље најпрофитабилније предузеће, са нето добити од око 140 милиона евра, при чему ће, када се за две године отплати кредит узет зарад откупа удела грчког ОТЕ-а, профит вероватно порасте на више од 330 милиона. Другим речима, **за четири до шест година „Телеком” ће зарадити онолико колико би се сада – и то у најповољнијим пројекцијам – за њега могло добити**. При чему би и даље остао „златна кока” у рукама државе.

– Профит „Телекома” је нешто нижи у односу на конкуренцију и зато што он поред мобилне има и фиксну телефонију, у којој су профити мањи, али која представља важан друштвени, па – ако хоћете – и безбедносни ресурс.

– Сем тога, „Телеком” је власник и „Телекома Српске”, што га, уз позиције које има у Црној Гори, чини најважнијом – а заправо, и једином преосталом – полугом српске државне и националне политике у региону – што би се продајом изгубило.

– Додуше, „Телеком” несумњиво има одређени вишак запослених, али то, опет, има и своју социјалну димензију, а она се – кроз плате запослених – посредно, преко пореза, опет враћа као приход држави. Уосталом, ако се испостави да се без одређене редукције броја запослених не може носити са конкуренцијом (што за сада није случај!) и та мера се може спровести и нема потребе због тога га продавати.

– Као и у многим јавним предузећима, и у „Телекому” је сигурно било партијског запошљавања и лошег управљања. Али професионални менаџмент, ако треба, чак и делимично страни, то врло лако може довести у ред – што је све много боље него отуђити тако важан привредни ресурс.

– Па, зашто га онда продајемо? Зато што то одавно тражи ММФ и прижељкују неке моћне земље на челу са Немачком (није тајна да је „Дојче телеком” најзаинтересованији купац). А и зато што неспособна власт не зна како без новца од те продаје да састави и политички преживи следећу и наредну годину. А пред та два „разлога” сви овде наведени и ненаведени аргументи падају у воду.

8.1.2014.
(Подвукла и скратила – Искра)

Политика

‘ФИЛИЈАЛА’ ЕВРОАТЛАНТИЗМА – ОДГОВОР ЕУ БИО ЈЕ „ШОКАНТНО НЕПРИМЕРЕН”

ЦЕАС: Време је, чини се, за локални друштвени тренд – *ЈаНисамВучић*

ЦЕНТАР за евроатлантске студије (ЦЕАС) из Београда издао је саопштење поводом „шокантно непримереног и нетачног одговора премијера Србије Александра Вучића институцијама Европске уније”.

С обзиром на то да је ЦЕАС пупчаном врпцом повезан са НАТО и Европском унијом, а и са америчком спољном политиком, Факти то саопштење преносе у целини:

ПОСЛЕ серије директно упућених увреда, неоснованог криминализовања независних медија, појединаца, опозиције и организација цивилног друштва који се критички односе према дешавањима у Србији, што је њихово уставно право, после две године његовог гласног ћутања о томе када то појединци, организације и медији из његовог окружења чине, не презајући и од говора мржње, животну опасних оптужби изне- тих у списку “30 највећих србомрзаца и издајника међу јавним личностима”, “плановима за изазивање државног удара”, дисквалификације активисткиња цивилног друштва које су за “српску младеж опас- није од Милошевићевог плаћеног убице”, арби- трарног уклањања блогова и емисија које му нису по вољи и системског пасивно-агресивног односа према министрима из властите владе, на које они нажалост немају достојанства да реагују, **Александар Вучић се јуче на исти начин обратио и институцијама Европске уније.**

Наиме, Вучић је у петак изјавио да је Балканска истраживачка мрежа (БИРН) била плаћена да говори против „Ер Србије”, те да су добијали паре од шефа Мисије ЕУ у Србији Мајкла Давенпорта и ЕУ да говоре против Владе. Вучић је не схватајући изгледа, или још горе свесно то чине- ћи и знајући последице да је увреда активног дипломате увреда целе институције коју он представља, у овом случају ЕУ, потпуно неконтро- лисано поручио: “Тим лажовима реците да су опет лагали”.

Маја Коцијанчич, портпаролка Европске коми- сије за политику суседства и преговоре о прошире- њу, одбацила је јуче као неосноване те тврдње под- сећајући: „Европска унија подржава независно и одважно новинарство, као и слободу говора широм Европе и изван ње. Слобода изражавања је основни принцип демократије. У настојањима да подржи слободу говора, ЕУ, између осталих активности, пружа бесповратна финансијска средства независним и невладиним организаци- јама у целом региону, која додељује на такмичар- ској основи и у складу са строгим процедурама. Сви корисници овакве помоћи имају пуну уређи- вачку независност и једини су одговорни за об- јављени материјал. ЕУ од српских власти очекује да обезбеде окружење које ће подржати слободу изражавања и медија. Критика медија, попут оне

коју упућује БИРН, неопходна је како би се осигура- ла стварна одговорност изабраних влада; владе би требало да заузврат реагују на такву критику на конструктиван и транспарентан начин, а не да је гуше”.

На ову принципијелну поруку Вучић је, уме- сто примерено премијеру земље која је кандидат за чланство у ЕУ да поруку, коју је у име своје институ- ције а не у своје властито пренела портпаролка, узме у разматрање, у маниру који је користио и кад је био министар информисања у влади Милошевићевог крвавог режима одговорио:

„Веома сам изненађен најновијим тврдњама Маје Коцијанчич и одлучно одбацујем све њене неосноване тврдње... Србија подржава независно и одважно новинарство, као и слободу говора широм Европе и ван ње, и та слобода изражавања је основ- ни принцип демократије. Управо зато, запрепаш- ћен сам чињеницом да Маја Коцијанчич у име ЕУ покушава да ме ућутка, да ми забрани чак и да одговорим на питање новинара... Свестан сам чињенице да сам само обичан председник Владе једне географски мале земље, а да су Коцијанчичева и Девенпорт велики и важни функ- ционери ЕУ... Нисам ни помислио да ће мој мали, обични одговор новинару на конференцији за штампу изазвати такав бес моћних и значајних људи... Питам вас госпођо Коцијанчич и господине Девенпорт, да ли ви то забрањујете председнику Владе Србије да одговара на питања новинара, да ли покушавате да ми забраните да јавности Србије саопштим да оне које плаћате не говоре истину и да ли је слобода свакојаким речи дозвољена вама, а слобода изражавања и истине није дозвољена нама обичним смртницима... На крају, истински верујем у европске вредности, у вредности ЕУ, али не верујем да су лицемерје и лаж, као и прогон оних који сло- бодно мисле и којима не можете да наређујете сваку реч и сваки потез било каква вредност за коју се треба борити... Узгред, ако вам лично пред- стављам сметњу јер нећу да будем ваша лутка на повоцу, већ само слуга грађана Србије, јасно ме и недвосмислено о томе обавестите, и не брини- те, склонићу вам се са пута, а знам да има много оних који чекају да улогу потрчка и послушника истог секунда преузму.”

Подсећамо да споменути БИРН текст није пренео скоро ни један медиј у Србији, која је по Вучићу бастион слободе говора и новинарства.

После оваквог одговора остаје отворено питање које су то “вредности ЕУ” у које Вучић верује, јер поштовање слободе говора коју он намерно брка са одговорношћу за јавну реч јавних делатника у јавном простору то свакако није.

Чудно је, такође, да Вучић који тврди да “неће да буде лутка на повоцу” нуди да се пову- че с пута ако то они јавно затраже, истим онима којима поручује да неће да им буде лутка на повоцу.

Вучић се овом изјавом неодговорно понео и према бирачима који су га довели на власт на

‘Филијала’ евроатлантизма...

основу тога што су поверовали да ће их искрено водити ка ЕУ, а не о томе само причати или на томе делати само док то њему доноси корист подршке за опстанак на власти (Бриселски споразум).

Овај безочни одговор је само последњи у низу потеза *највиших државних функционера Србије који о курсу Србије све очистије лажу и бираче и међународну заједницу, додатно одвраћајући бираче од европских интеграција системским коришћењем непримерених фраза као што је она о "уценама Србије које долазе од ЕУ"*.

Имајући у виду да је процес европских интеграција добровољан и демократски, да ЕУ никог не присиљава да јој се придружи, већ само логично износи очекивања од кандидата да испуне услове који су добровољно уведени и у самој ЕУ, за такво понашање постоји само једно рационално објашњење.

Државни врх Србије истински не жели да Србија напредује ка ЕУ, знајући шта заиста значе и како би на њихову аутократску власт и *путинизацију Србије* утицале европске праксе поштовања слободе говора, слободе штампе, недискриминације и другога, што је у ЕУ још увек на срећу доминантно окружење, *без обзира што се те вредности подривају од политичара унутар ЕУ, на које Вучић очито жели да се угледа.*

Додатно, они су итекако свесни да *приближавање ЕУ значи и: мање варања у јавним набавкама, намештеним тендерима и државним погодбама; отежану пљачку јавних добара партизацијом јавних предузећа и злоупотребу система безбедности у циљу обрачуна са политичким и економским конкурентима; истинске а не лажне мере у обрачуна са корупцијом и монополима, свему на чему у ствари почива огромна моћ Вучића и његовог окружења.*

Немојмо се заваравати, овако безочну Вучићеву реакцију према целој ЕУ није изазвало ништа друго до спомињање сукоба интереса и других мутних радњи у којима је БИРН ухватио Вучићевог блиског сарадника Николу Петровића.

Вучић је својом свесно первертираном перцепцијом слободе штампе и изражавања, успео да фокус јавности скрене са те чињенице, не презајући да тиме опасно угрози ионако компликоване односе Србије са ЕУ. Они, иначе, засигурно много више користе грађанима Србије него грађанима ЕУ.

Нажалост по све нас, Милошевићев министар информисања се ругањем вредности слободе изражавања и извртањем њених основних премиса у циљу одбране страначких и личних финансијских интереса послужио у тренутку кад се скоро цео свет налази у шоку због убиства новинара, који су заиста знали шта је слобода изражавања и за њу се бескомпромисно борили, и смрти полицајца и грађана Француске.

Време је, чини се, и за локални друштвени тренд – ЈаНисамВучић

(Саопштење београдског Центра за евроатлантске студије)

11.1.2014.
(Подвукла – Искра)

Факти

НУНС: Вучићев речник припада прошлим временима

Независно удружење новинара Србије (НУНС) протестовало је због начина на који је премијер Александар Вучић говорио о Балканској истраживачкој мрежи (БИРН), коју је оптужио да лаже.

НУНС оцењује овакво понашање председника Владе Србије као отворени притисак, не само на новинаре БИРН-а, већ и *угрожавањем слободе медија, каже се у саопштењу НУНС-а.*

Како наводе у том удружењу, називање новинара БИРН-а "лажовима", уз оптужбе да су добили новац да би "говорили нешто против Владе Србије", *речник је који припада прошлим временима и неприхватљив је за демократско друштво и државу која, како често истиче и сам Вучић, жели да постане део Европске уније. НУНС упозорава да успостављање критичке јавности, као саставног дела демократских система, није могуће без истраживачког новинарства којим се бави БИРН.*

Александар Вучић је оптужио новинаре БИРН-а да су "добили паре" од шефа делегације Европске уније Мајкла Девенпорта и ЕУ и да су износили неистине о поступку избора фирме која ће обавити испумпавање воде из копа "Тамнава – Западно поље". У тексту БИРН-а под насловом "Испумпавање копа и буџета" наводи се да је Електропривреда Србије (ЕПС) за испумпавање воде из Рударског басена Колубара ангажовала конзорцијум без искуства, чиме је знатно увећала цену тог посла.

Како пише Балканска истраживачка мрежа, међу фирмама које су учествовале у испумпавању воде била је компанија повезана са директором "Електромережа Србије" Николом Петровићем и једно предузеће чији је власник оптуживан за утају пореза. Координатор БИРН-а у Србији Слободан Георгијев казао је да БИРН стоји иза свог текста, за који је рекао да је "100 одсто истинит". (СИЕМ, 10.1.2015.)

Реторика и истина

Након што је пре неколико месеци премијер Србије оптужио ОЕБС и представницу за слободу медија Дуњу Мијатовић да лажу да у Србији има цензуре затраживши од њих извињење, Александар Вучић се сада „обрушио“, ни мање ни више, и на ЕУ, портпаролку Брисела Мају Коцијанчић и шефа Делегације ЕУ у Србији Мајкла Давенпорта. Повода директног за тако нешто, барем колико јавност зна, нема. Напротив, у тренутку ишчекивања отварања првих поглавља у преговорима, поставља се питање – чему све то?

Повод је текст који је објавио портал БИРН у којем се тврди да је ЕПС за испумпавање воде из РБ Колубара ангажовала конзорцијум без искуства, чиме је знатно увећала цену тог посла. Вучић је упитан о томе оштро одговорио да „БИРН плаћају ЕУ и Давенпорт да износе неистине“, што је у име Брисела демантовала Коцијанчићева. На то је премијер „сунуо још већу ватру“ у опширном саопштењу у коме је упитао „госпођу Коцијанчић и господина Давенпорта“ да ли покушавају да га ућуткају.

Овакво прозивање дипломатског представника ЕУ и реаговање на изјаве из Брисела

‘Филијала’ евроатлантизма...

свакако није у складу са европском политиком коју су премијер Вучић и Влада Србије водили досад и на основу које су делом и победили на изборима. Нешто ту, што би народ рекао, не штима. Свакодневно можемо чути, најчешће баш од премијера, како је Србија истински посвећена европском путу, а овог викенда „сазнајемо“ да је ЕУ организација која плаћа медије да раде против Владе Србије. Па ако је то заиста тако, ако је ЕУ толико непријатељски расположена према нама, оправдано је да се сад већина грађана запита – па шта ћемо онда ми тамо? Или је реч о заиста оштром заокрету политике владе према ЕУ или се, а више се чини да је тако, у домаћој јавности припрема терен за нешто што нас ускоро очекује. Имајући у виду последње изјаве председника Николића, можда власти у Србији очекују да ће ЕУ од њих затражити и званично признавање Косова, како би Србија брже ушла у Унију и прескочила много теже услове.

Признати независност Косова можда је лакше него реформисати читаву државу и друштво. И изгледа да се представници власти и припремају за то. Покушавају, можда, да испадну сада оштри према Европи, по неким безазленим питањима, да би сутра, када би се одлучили за признање Косова, чинило да Србија, ипак, није пристајала баш на било шта. У сваком случају, ако то није план, грађанима Србије остаје само да се надају да нам се изјаве од викенда неће вратити као бумеранг. (Данас, Редакцијски коментар, 11.1.2015).

Вучић заратио са Бриселом

Проблем слободе или неслободе српских медија букнуо је на старту нове године као врела тема у хладним данима, **уводећи премијера Александра Вучића у прави мали рат са Европском унијом**. Лавину јавних препуцавања покренула је Вучићева оптужба да су новинари Балканске истраживачке мреже БИРН од шефа делегације Европске уније у Србији Мајкла Девенпорта и од Уније "добили паре" да би писали неистине.

Премијеру су засметали наводи да је Електропривреда Србије за испумпавање воде из Рударског басена Колубара ангажовала конзорцијум без искуства, чиме је знатно увећала цену посла. Ова прича била је и повод за Вучићеву размену тешких речи са портпаролком ЕУ Мајом Коцијанчич. Представница ЕУ је оштро демантовала оптужбе српског премијера, а он јој је још оштрије одговорио како би она да га ућутка у име ЕУ.

Иза препуцавања са Бриселом могао би да се крије заокрет од ЕУ, бојазан је коју изражава председник Независног удружења новинара Вукашин Обрадовић.

На Орбановом путу

Вукашин Обрадовић сматра да би одустајањем од ЕУ о и окретањем другој политичкој опцији, Србија претрпела велику штету.

– Не мислим ту само на заокрет ка Москви, већ пре страхујем да би Александар Вучић идоле могао да потражи у некој врсти српског Орбана,

односно политици налик оној у Мађарској која се у многоме не поклапа са Бриселом, иако је та земља чланица ЕУ – указао је Обрадовић.

– Медији су у овом препуцавању само повод и колатерална штета. Више брине што непримерено реаговање премијера може да има дубље поводе који могу бити генерални став према европским интеграцијама. Плашим се да је његово реаговање није само израз нервозе услед питања на унутрашњем и спољном плану, већ нас ставља у дилему да ли сада има резерву према зацртаном путу ка ЕУ – каже Обрадовић за "Вести".

Премијер се, према оцени невладиног Центра за евроатлантске студије, полемиком са ЕУ неодговорно понео према бирачима који су га довели на власт, верујући да ће их искрено водити ка ЕУ.

Другачијег мишљења је лидер Социјалдемократске уније, психолог Жарко Кораћ који указује да је Вучићев тон и начин давања изјаве необичан језик за премијера једне државе.

– Ако такав наступ оставимо по страни и погледамо садржину изјаве, видимо да Вучић напада ЕУ зато што је једна НВО добила новац, можда и давно, за свој рад. Брисел указује да је уложио у много у сличне организације да независно од било кога раде, а премијер, уместо БИРН–а напада целу ЕУ, па испада да је Брисел истраживао тендер, а не новинари БИРН–а, тумачи Кораћ за "Вести".

Он сматра важним и одговор на питање зашто премијер тако лично реагује због оваквог писања. У јавности се Вучићев наступ тумачи и као нервоза због кашњења отварања преговарачких поглавља ЕУ, приближавања бриселских разговора о Косову који би могли да успоре пут Србије ка ЕУ. Директор владине Канцеларије за Косово и Метохију Марко Ђурић истиче да је важно да Србија жели у ЕУ као партнер, а не као "врећа за бокс".

Чија лутка неће да буде

Центар за евроатлантске интеграције Вучићеве оптужбе види и као увреду институције коју Девенпорт представља, па утолико више **изне-нађује изјава премијера "тим лажовима реците да су опет лагали"**.

– Које су то вредности ЕУ у које Вучић верује јер поштовање слободе говора коју он намерно брка са одговорношћу за јавну реч јавних делатника у јавном простору, то свакако није. **Чудно је, такође, да тврди да "неће да буде лутка на повоцу", а нуди да се повуче с пута ако то они јавно затраже и то истим онима којима поручује да неће да им буде лутка** – наводи Центар.

– Занимљиво је да у том одговору који је стигао из Брисела нисмо чули да је нетачно да су давали новац тој организацији да је **усмеравају како ће политички радити**, нити смо на било који начин чули неки одговор на оно што је чињеница, да **постоји пракса мешања у политички живот у региону** – закључио је Ђурић.

И министар за рад Александар Вулин истиче да Вучићу нико нема право да наређује осим грађана који су му дали мандат на изборима...

12.1.2015.

Vesti online

(Подвукла – Искра)

МИ НИСМО ЧАРЛИ

Без икакве сумње, највећи терористи на планети су НАТО трупе предвођене бандитском државом САД. Наиме од стране служби ове државе, осниване су исламске терористичке организације широм света, а власти НАТО држава, у циљу обрачуна са идентитетом европских нација, већ деценијама толеришу и подстичу најезду имиграната и бујање ислама у Европи. Исте државне власти, потпомажу и финансирају дегенерисане пројекте попут „Шарли Ебдо“, тако да су управо оне криве за читаво крваво врзино коло терора и провокација.

Широм света па и у Србији, представници мондијалистичке клике регрутовани из друштвеног талога, поново су имали своју накардну представу. Овога пута, надметали су се у жалопојкама и хистеричном заговарању колективног саучешћа у болу за „недужним“ погинулим „новинарима“ париског часописа „Шарли Ебдо“. Ми се наравно гнушамо таквих назора, је знамо да је поменути часопис, антихришћански и антинационални пројекат и обично анархистичко–либерално порнографско смеће од новина. Својим карикатурима, без икакве уметничке вредности, без шарма и виртуозности, „Чарли Ебдо“ се свео на пуко изругивање и провоцирање.

Стога, у Србији углавном није прихваћена идеја покрета „Ја сам Чарли“, и добро је што је тако. Јер иако је нормална ствар осудити тероризам, поставља се питање колико је заиста „вредност“ идеја по којој је сасвим у реду ругати се туђим верским осећањима, у име слободе говора?

Има ту доста лицемерја, а најуочљивије је оно везано за политичку коректност. Као један од стубова друштва ЕУ, све што није политички „коректно“, одмах се одбацује и осуђује. Па тако, није политички „коректно“ ругати се националним мањинама, хомосексуалцима итд. Не можете да вичете на радника јер је то мобинг, не можете да погледате колегиницу на послу јер је то „сексуално узнемиравање“, ако се у кући свађате са женом идете у затвор. Сви су заштићени и све је забрањено (нешто од тога, из сасвим оправданих и разумних разлога а нешто и не), али је истовремено сасвим у реду правити и подржавати карикатуре које се ругају религиозним осећањима људи. То јесте политички „коректно“ из само једног једноставног разлога – ЕУ је секуларна, антихришћанска над–држава у којој за религију нема места. Због тога је активна промоција сваког изругивања религији не само политички коректна, него је као један од стубова такве ЕУ, представљена као

део слободе говора.

Ипак, и у Србији има задртих ЕУ фанатика који се укључују у процес стварања новог мита заснованом на поклоњењу лажној жртви лажне борбе за лажна људска права. А читава булумента и у свету и код нас, која сада јадикује због напада исламских екстремиста, већ се пуно пута истакла по подршци истим тим терористима на Балкану, Кавказу или Сирији. Широм света на разним континентима гину хиљаде и хиљаде људи од исламског терора, али мондијалисте то не занима. За њих један ЕУ грађанин вреди више него десетине хиљада некаквих „примитиваца“ из незападног света. Мондијалистички центри моћи иако периодично ратују против исламских екстремиста, увек су са њима у истом фронту када је реч о борби против православља или против национализма.

И у Србији, за убијеним жандармом Стеваном Синђелићем или српским младићем Марком Ивковићем, нико од мондијалистичких лажних душебрижника није прстом мрднуо да искаже солидарност. Шта и очекивати од слуђених испраних мозгова чије мишљење креирају антисрпски медији и представници тзв. НВО. Читав тај екстремистичко–србомрзачки миље, као да је обележен и прокажен. Скуп фрустрираних ружних жена пуних отрова, безличних псеудомушкараца, хомосексуалаца, перверзњака и наркомана, те јалових „антифашистичких“ пропагандиста. Сви они уживају заштиту и подршку издајничког антисрпског и пљачкашког режима Александра Вучића, Ивице Дачића и других политикантских изрода.

А сви наведени, само су пиони оних највећих терориста. А то су НАТО трупе предвођене бандитском државом САД. Наиме од стране служби ове државе, осниване су исламске терористичке организације широм света, а власти НАТО држава, у циљу обрачуна са идентитетом европских нација, већ деценијама толеришу и подстичу најезду имиграната и бујање ислама у Европи. Исте државне власти, потпомажу и финансирају дегенерисане пројекте попут „Шарли Ебдо“, тако да су управо оне криве за читаво крваво врзино коло терора и провокација.

Ипак таква суморна данашњица на тлу Европе, убедљиво најављује долазећу епоху јачања националистичких снага њених народа. А преостали одани синови својих нација већ постају све организованији са циљем обрачуна и са посленицима мондијалистичке окупације.

Илија Средојевић

ПРОФ. ДР ЈОВАН Б. ДУШАНИЋ:

НЕМА ОПОРАВКА ДОК НЕ ОДБАЦИМО НЕОЛИБЕРАЛНУ ЛУДАЧКУ КОШУЉУ

Да ли је опоравак привреде могућ без редефинисања економске политике која се од 2000. темељи на „Вашингтонском консензусу“

Под утицајем светске олигархије и крупног капитала, чији је главни експонент Међународни монетарни фонд (ММФ), нове српске власти су, после петооктобарског преврата (2000), прихватиле неолиберални програм економских промена (такозвани „Вашингтонски договор“) који је водио брзом урушавању, ионако слабашне, српске привреде. Овим програмом Србију, као, уосталом, и друге постсоцијалистичке земље, требало је лишити власништва над ресурсима којима располаже и довести је у такву дужничку зависност (дужничко ропство) да буде беспоговорни послушник моћних и богатих, а овај простор је третиран, пре свега, као извор јефтине и обесправљене радне снаге, те тржиште за производе и банкарске услуге западних земаља.

Све ове године Србија је без сопствене дугорочне стратегије економског развоја, која би била стручно верификована и политички усвојена у Скупштини. Улогу стратегије имају меморандуми о буџету и економској политици који се пишу у сарадњи (тачније, по диктату) са ММФ-ом, а усвајање и спровођење неолибералне економске политике ММФ је наметнуо као услов за доделу кредита Србији и приступ међународном тржишту капитала. На жалост, без обзира на неколико смена влада у последњих 15-так година, у Србији постоји доследност у спровођењу погрешне економске политике. Тако и пре неколико дана, премијер изјављује: „да ће Србија урадити све што тражи ММФ, јер је то добро за земљу“.

Основни проблем, ипак, није у ММФ („цивилизованом утеривачу дугова“ – како то лепо каже колега Небојша Катић), јер се он одлично стара о интересима оних чији је експонент и које заступа, него у некомпетентности и сервилности српске владајуће номенклатуре и поданичком дискурсу који доминира на домаћој академској и медијској јавној сцени. Све док не одбацимо неолибералну „лудачку кошуљу“ није могуће очекивати било какав опоравак српске привреде.

Како се концепт тзв. „минималне државе“, на чему инсистирају (нео)либерали, уклапа у ваше схватање решења нагомиланих економских проблема у Србији?

— Оно што се мора одмах учинити јесте реафирмација ефикасне државе и њених институција у реформисању привреде, те одустајање од погубне неолибералне економске политике,

односно напуштање наметнутог атипичног модела привређивања (који сам пре више од једне деценије назвао „бећарском економијом“, која функционише по принципу: „продај, позајми и потроши“), чији су резултати више него поражавајући.

Могло би се рећи да реформе треба отпочети реафирмацијом државе. Без ефикасне државе, није могућ ни дугорочно одрживи економски раст ни социјални развој. И у високо развијеним привредама слободно тржиште и влада се међусобно допуњују, а улога државе мора бити још наглашенија у транзиторним и економски недовољно развијеним земљама (каква је Србија), где држава треба да се јавља и у улози покретача привредног развоја (подстицање предузетништва повољним кредитирањем, пореским олакшицама и слично, подстицањем јавних радова који имају значајне мултипликативне ефекте, поспешивањем спољнотрговинске размене коришћењем пореских, кредитних, царинских и других мера итд.)

Досадашњи атипичан модел привређивања који се заснива на (рас)продаји имовине, задуживању и потрошњи (углавном, робе из увоза) и у коме се не исплати радити, производити и извозити, хитно мора да буде замењен типичним моделом привређивања који све то афирмише. За разлику од атипичног, типични модел привређивања има другачије постављене циљеве и, у складу с тим, другачију економску политику, те мере и инструменте за њено остварење.

Шта је, дакле, алтернатива доминантном неолибералном концепту који се у Србији спроводи у континуитету од 2000. године, односно шта би, по вашем мишљењу, требало да подразумевају реформе о којима се годинама говори? Шта су основни стубови реформи?

— Главни (основни) циљ економске политике мора да буде побољшање благостања, односно квалитета живота већине њених грађана (а не неки номинални економски показатељи, тако омиљени нашим економистима неолибералима: стопа инфлације, стопа либерализације привреде, учешће приватног сектора у БДП, степен економских слобода итд.). Дугорочно одрживи динамичан привредни раст, уз пуну запосленост, и равномерна и праведна расподела националног дохотка су подциљеви и претпоставка остваривања главног циља. Упоредо са питањем економске ефикасности, мора се истрајавати и на питању праведности, будући да без праведности није могуће на дужи рок обезбедити економску ефикасност. У складу са правилно постављеним циљевима, потребно је, затим, дефинисати економску политику, те мере и

Нема опоравка...

инструменте за њено остварење.

Све успешне земље модернизацију својих привреда засновале су на индустријализацији и предузимале су активне мере да она буде извозно орјентисана. То се реализовало коришћењем протекционистичких баријера и постепеном, веома дозираном либерализацијом спољноекономске и девизне сфере. Упоредо са царинским и другим мерама заштите домаћих произвођача (ограничавање увоза помоћу квота, увозних дозвола), држава је разним инструментима подстицала извоз (пореским олакшицама, кредитним субвенцијама), где се као изузетно ефикасан показао вештачки одржан низак (потцењен) девизни курс домаће валуте.

Поред тога, успешне државе активно раде на каналсању индивидуалне предузетничке енергије у колективно предузетништво, свесне да у савременом свету предузетништво све више постаје колективни подухват, где држава има и те како важну улогу. Као и све ове успешне државе, Србија се у будућем економском развоју и модернизацији мора, пре свега, ослонити на домаће изворе финансирања, без обзира што је њена привреда у рушевинама, а народ на ивици беде. Да је то могуће остварити показује искуство успешних источноазијских земаља.

Узимајући у обзир управо искуства развијених држава (којих је у последње време све више на Истоку), какви су, према вашем мишљењу, донети штедње и праведне расподеле у контексту изазова модернизације Србије?

— Треба да знамо да се грађани ових (развијених) држава не рађају са таквим урођеним склоностима. Примера ради, учешће штедње у БДП Јапана у времену 1885–1939. године износило је око три одсто, а од средине 1950–тих година креће се између 30 и 35 одсто. Грађани су показали високу спремност да поднесу жртве за обнову земље јер су имали поверење у своју власт, пошто је позив на жртвовање био праћен и обавезом државе да обезбеди праведно учешће свих у спровођењу, а касније и у плодовима обнове. Праведност у расподели била је чак већа него у Шведској. Постојала је колективна свест о одговорности за друштво и државу, односно одговорно понашање свих социјалних партнера – радника, послодаваца и државе.

Управо овакви примери морају бити путоказ како се Србија може успешно модернизовати, али и доказ да се у ова тешка времена мора ослонити на сопствене снаге – већу домаћу штедњу и инвестиције. Међутим, данас у Србији владајуће елите имају мали интерес да подстичу штедњу, пошто се то не може извести, како то каже колега Слободан Антонић, без јачања националног духа, без крупне државне визије, без снажења националног самопоуздања. Дакле, без неког

облика национализма.

Када кажемо да се Србија у будућем економском развоју и модернизацији мора, пре свега, ослањати на домаће изворе финансирања, то не искључује и иностране изворе финансирања, као што су концесије у велике инфраструктурне објекте, па чак и задуживање у иностранству. Међутим, на узимање иностраних кредита треба ићи само у случајевима када нема додатног условљавања (пристајања на разна економска и политичка уцењивања) уз стриктно поштовање „златних правила“ задуживања: када се добијена средства могу уложити у домаћу привреду уз стопу приноса већу од каматне стопе на те кредите, те када увећају извозну моћ земље и омогућују отплату узетих кредита.

У светлу ових чињеница, како разумете актуелни спољнополитички курс Србије који „нема алтернативу“ (приближавање ЕУ) и какве су економске последице овакве ситуације?

— Да би се зауставило даље урушавање државе и привреде неопходно је темељно преиспитати и нашу садашњу спољнополитичку оријентацију, којом се декларативно ослањамо на четири спољнополитичка стуба (Вашингтон, Брисел, Москва и Пекинг), а у исто време тврдимо да „ЕУ нема алтернативу“ и кључна државна питања решавамо уз сагласност Брисела и Вашингтона.

Овде се поставља једно чисто здраворазумско питање: зашто су нам важнија два западна (Вашингтон, Брисел) од два источна (Москва и Пекинг) стуба, када САД и ЕУ отворено раде против интереса Србије и њених грађана – 90-тих година XX века су нашу земљу држале под економском блокадом, а потом извршиле и НАТО агресију бомбардујући нас и осиромашеним уранијумом, да би на крају – и данас – играле одлучујућу улогу у дезинтеграцији Србије и покушајима гушења Републике Српске? То постаје још невероватније у времену када се у новој конфигурацији геополитичке моћи баланс сила померио (и даље се помера) од два западна у корист два источна стуба.

Актуелна светска економска криза показала је да пуноправно чланство у ЕУ не даје гаранције да се земља неће наћи у огромним економским проблемима. Поред тога, озбиљне процене говоре да (уколико би се ситуација чак и повољно развијала), није реално рачунати на наше пуноправно чланство у ЕУ у наредних десет година. То је доста дуг период у коме се (како у Србији, тако и у ЕУ) много шта може битно променити. Земље ЕУ последњих година суочиле су се са озбиљном кризом и данас се оне значајно разликују од оних држава од пре само неколико година, те се поставља логично питање: да ли ће ЕУ уопште постојати кроз једну деценију (када би ми, по оптимистичким проценама, требало да постанемо њен пуноправан члан), а ако и опстане, (Крај на стр. 14/2)

Шта нам нуде 'евроунијати'?

САМОЗАТИРАЊЕ У ИМЕ „НАЦИОНАЛНОГ СПАСА”

О „умањујућем национализму” или шта Срби добијају ако се буду држали Немачке а одрекли ефективних спона са Русијом?

Од када је постало јасно да је Русија спречена да, макар као што је изворно било предвиђено, гради „Јужни ток”, односно да се услед западних санкција и намерног изазивања пада цене нафте суочава са великим економским тешкоћама – и код нас је форсирано почела да се води антируска кампања. Додуше то се за разлику од онога што се дешава на Западу (а и код нас се раније догађало) данас ради на врло перфидан начин, који је прилагођен нашем, Русији наклоњеном, јавном мњењу. Једни, и раније отворено антируски пропагандисти, у складу са тим сада тврде да је „Москва суочена са својим проблемима, како економски тако и политички, оставила Србију на милост и немилост другим великим силама”. Они који су до јуче критиковали Кремљ због његових, наводно, антидемократских и антиевропских ставова и нарицали због „превеликог” приближавања Београда Москви, осећајући пулс јавности и схватајући како се постиже највећи манипулативни ефекат, данас позерски ламентирају над тим што су нас, као, Руси оставили. А као део целовитог антируског пропагандног мозаика, суштински слично али површински другачије, поступају и тзв. рационални, некритички прозападне или бар прекомерно лично опортунистички настројени, српски „патриоти”. Из њихових редова нам се поручује да је Русија „далеко и немоћна, а ми морамо да живимо и морамо да мислимо о будућности наше деце”. Тако нам се намеће закључак: „Држимо се Немачке, а нико нам не брани да волимо Русију”.

КРИВИ РАЧУН

Наизглед наведени ставови су утемељени. У међународним односима у првом плану је интерес. Традиционално пријатељство међу народима само је његова надградња, а чињенице су (1) да се Руска Федерација суочава са великим тешкоћама због чега тренутно и нема баш много ресурса и интереса за ангажовањем на нашим просторима, односно, (2) да је услед кулминације сукоба са све више против ње хомогенизованим Западом, у условима, у том контексту, наше неповољне геополитичке локације (одвојеност од РФ, тј. оружаности чланица ЕУ и НАТО), делокруг деловања Русије у српским земљама додатно ограничен. Отуда, хладан државнички резон би указивао на то да, макар на дискретан начин којим се сувише не угрожавају економски односи са Русијом, притиснута између два сукобљена „царства”, Србија треба да се при-

клони оном, за сада још моћнијем, западном. У крајњој линији и Руси се, по правилу, у вези са нама постављају врло рационално, бескомпромисно стављајући у први план своје интересе. Ипак, све речено у вези са „рационалним” српским позиционирањем у арени где се надмећу велики, стоји на трулим, манипулативним темељима. Када се ствари посматрају дубински, истина је битно другачија.

Не налазе се Срби између две сукобљене стране које не угрожавају наше интересе а нуде нам неке бенефиције да станемо на њихову страну. Напротив. Водећи западни центри моћи директно и изузетно брутално угрожавају српске интересе. Над опстанком Републике Српске стално лебди фатална опасност, а њен најновији модалитет је оличен у немачко-британском плану који је тако замишљен да сукцесивно, релативно неприметно, води ка централизацији БиХ и свођењу РС на пуку административну форму. О одмаклој отмици Косова и Метохије да и не говоримо. Сада Немци појачавају свој притисак на Београд да ради ЕУ интеграција заокружи – чак прихватајући и пасоше накарadne косовске квазидржаве – њено *de facto* признање. Онда ће као шлаг на торти бити затражено и у дефинитивном *de jure* виду. Око тога нема ни трунке дилеме, али и то није све.

О бескрајно проширеној аутономији Војводине већ нам нескривено причају као о, наводној, „европској вредности” а питање Рашке области (како је у ЕУ документима у отоманском духу зову „Санџак”) ове године се већ нашло у извештају Европске комисије о напретку Србије. Ваљда да нам јасно наговесте да ако желимо да надаље напредујемо ка ЕУ морамо да прихватимо да се удаљавамо од разних делова своје земље!

РУСКИ УГАО

За разлику од Немачке, бриселске администрације и Вашингтона, Москва не ради у прилог директног па ни индиректног распарчавања Србије, односно подривања виталних српских националних интереса у њеном окружењу. У праву је познати руски експерт за српско питање Олег Бондаренко када констатује да је Србија доведена у ситуацију да је скоро осуђена на тзв. евро-интеграције, са свим негативним што оне за нас носе, јер Русија „не предлаже Србији никакву геополитичку алтернативу”.

Русија, нажалост, још није осмислила шири геополитички (за простор који није био део

Самозатирање у име...

СССР–а) и идеолошки контекст, који би као алтернатива западном био понуђен и нама. Уз то потпуно је запоставила све оно што чини, данас вероватно најубојитије геополитичко оружје, „меку моћ”. Док тенкови делују тек повремено и са озбиљним последицама и за онога ко их користи, „мека моћ” убојито „сева” свакодневно и то тако да „топције” за себе скупљају само пене. Бондаренко то сада, као што је и раније на неки начин добронамерно према Србима чинио, истиче пре свега како би руске факторе подстакао да се активније поставе према нама али и да коначно почну да дефинишу ширу интегративну матрицу. Наведено, уверен сам, не треба погрешно схватити као упозорење Србима да од Русије немају шта да очекују већ као апел Русији да нам нешто озбиљно понуди.

Без обзира на све недостатке којима смо се бавили (недовољно руско присуство код нас), Русија не да Србима не чини ништа лоше, већ је и стуб одбране оно мало преосталих наших виталних интереса. Москва стално истиче приврженост територијалном интегритету Србије и противи се било каквим покушајима даљег уситњавања наше државе. Инсистира на чињеници да су Косово и Метохија неодојиви делови Србије, односно на угрожености српске заједнице на простору наше окупираних јужних покрајина. Спречава самовољу западних чиниоца у Босни и Херцеговини. А сетимо се само шта су они радили пре него што им се Додик, ослоњен на Москву, одлучно супротставио.

Противно духу Дејтона, Високи представници (неоколонијални западни гувернери БиХ) самовољно су смењивали српске лидере у РС (па и трасилрали пут за њихово неосновано хапшење) и једнострано отимали овлашћења од Српске. Тако је Сарајево јачано а Бања Лука слабљена а да такав ток догађаја није прекинут данас би, несумњиво, имали централизовану БиХ и обесмишљену РС. Не заборавимо без руске улоге не би било могуће то онемогућити, односно када би она нестала, одмах би били интензивирани јуриши на Српску. А она је, то увек морамо да имамо у виду, западна српска држава која је за наш народ једнако битна као и Србија. Уосталом, према уставу Републике Србија је матична држава читавог српског народа те је дужна да РС брани колико и себел!

АНТИСРПСКЕ МАНИПУЛАЦИЈЕ

Ствари тако стоје. То „превиђају” они који тврде да морамо, како би заштитили своје интересе, да се приклонимо Западу. Једино нам не кажу како ћемо их заштити када **Запад од нас тражи да се и више него од Русије одрекнемо од себе?** Мада, вероватно се не разумемо тј. причамо о различитом. Стиче се утисак да ти наши стари или новопечени тзв. рационални „патриоти” (припадници анти–Србије који сада наводно критикују Русе са позиције заштите српских интереса), мисле на нешто сасвим друго него,

примера ради, ја. Мени је битно интегрално српство и целовита Република Србија као његов – бар у теорији – носећи стуб. Они пак изгледа говоре о неком србијанском концепту, или ономе што Руси, цинично, називају „умањујући национализам”.

Разни западни центри за испирање мозга у Русији су просули идеју да би Русима било много боље када би се одрекли разних делова своје државе где већински живи неруска популација. За сада западна „пета колона” којој је – за разлику од друге њене фракције коју чине разни лажни борци за људска права слични нашим Соњама Бисерко и Наташама Кандић – дат задатак да делује са лажно патриотских позиција (укључујући и разне неонацистичке групе које са као боре за руску ствар) и њени плиткоумни следбеници који уистину верују да заступају нешто добро за свој народ, заговарају одрицање Русије од Северног Кавказа.

Сутра ће отићи и много даље. Уверен сам да ће тврдити да Русима и не треба Сибир или Далеки исток а камоли староруска „крајина” тј. Украјина или Мала Русија, колевка руске државности. Ето, да се лепо Руси посвете – да парафразирам „српску идеју” Латинке Перовић – „дубинском развоју” европског дела Русији и биће им лепо. Шта ће им државна ширина са свим природним богатствима и геостратешким потенцијалима које она носи? ЕУ ће их „братски прихватити”, као што је на пример прихватила Бугаре, и онда ће православни народи живети у ЕУ срећни и благодању које сада уз поменућу земљу оличава Грчка.

Да би и ми ту нашли своје место, ту је накардна „србијанска идеја”. Она подразумева да кротко прихватимо да нас врате на стање пре Првог светског рата (Република Србија минус Рашка, Војводина, јужни тј. прешевско–бујановачки део Врањске долине, територијални појас уз бугарску и македонску границу). Наравно народу се то не каже тако већ нам се нуди да се спасоносно репозиционирамо уз западне скуте и то онда, што се прећуткује, мало по мало платимо неким „територијалним ситницама”. Баш о томе мисле наши тзв. **рационални патриоти разних боја**. Или можда и не мисле иоле дубље о било чему, но описано су консеквенце предлога – **дистанцирајмо се од Русије а држимо се Немачке**. Не треба много мозга и знања да се то схвати. Уосталом, имамо упечатљиве историјске примере које је тешко игнорисати!...

ИСТИНСКИ ПРАГМАТИЗАМ

Србија је имала разлог да се 1878. године дистанцира од Русије која је тада, као и разни западни центри моћи, озбиљно задржала у наше државне интересе. **Данас Русија ништа не ради против српских државних интереса а многи на Западу баш то агресивно чине**. Када смо и имали разлог да се љутимо на Русе и од њих удаљимо, заиграли смо опасну игру у којој смо доста
(Крај на стр. 14/1)

ПЛАН ЗА "ПРОМЕНУ РЕЖИМА"

Када се Русија умешала у сиријску кризу и помогла спасавању Асада од исламиста удружених са Западом, било је питање времена кад ће на дневни ред доћи и Путин. Вашингтонске стратегије је највише забринула могућност да преко енергетског пакта дође до стратешког савеза Берлина и Москве.

Спој немачке технологије и организације, са земљом која има највећу површину, огромне енергетске ресурсе и нуклеарне арсенале, у перспективи би могао постати геополитички конкурент на евроазијском пространству. Пре свега, он би довео до слабљења америчке контроле над Немачком и ЕУ, што је превелик изазов за америчку глобалну доминацију.

Украјина и оно што се тамо десило од фебруара, јесте стратешки корак ка одвајању Немачке од Русије, са перспективом њиховог конфронтирања, што се и остварује последњих месеци. Немачко-руски односи су од партнерских за кратко време постали хладноратовски. Пучем у Кијеву којим је на власт дошла проамерички оријентисана екстремна десница неоконзервативни "револуционари" из Вашингтона успели су да једним ударцем убију три муве, да преузму контролу над Украјином и енергетским комуникацијама, да из Кијева елиминишу руски и немачки утицај, који би у кооперацији могао бити опасан ривал и да створе услове за конфронтацију Немачке и Русије. Украјинска криза је показала да САД диктирају темпо и намећу промене, а да јој је једини геополитички ривал на европском простору Русија. Немачка (као и ЕУ) јесу што се често каже економски цин и (гео)политички патуљак који нема аутономну спољну политику. Русија, иако погођена санкцијама и великим падом вредности рубље, и даље је аутономан и виталан геополитички играч. Стога је америчка стратегија сада да стабилизује позиције у Украјини и на истоку, и да што више ослаби позицију Кремља.

Ту наступа стратешка одлука о "промени режима" у Москви. Од када је лансирана глобална кампања у којој је главни негативац Русија, а Путин лично дискредитован у западним, а нарочито у англосаксонским медијима, постало је јасно да је покренут комплексан механизам који се бави само једним питањем – како сменити Путина. То значи да је на том послу ангажовано хиљаде професионалаца са великим буџетом и јасним циљевима. У том контексту може се разумети и то колико је те кругове иритирала војна парада приликом посете Путина Београду.

На који начин ће се водити битка за смену Путина? Па врло слично ономе како је ишла стратегија слабљења и смене Милошевићевог режима током деведесетих. Прво се лидер медијски провуче кроз бласто, да би му се снизио рејтинг или да би почео да прави грешке. Затим се кроз санкције, пад вредности валуте и друге економске невоље појачава незадовољство становништва, а нарочито елите. Када власт изгуби упориште у елити, а нарочито у економској и кул-

турној, она постаје несигурна или агресивна. Затим се активно помаже формирање опозиционог фронта и медија који би водили дуготрајну кампању против власти. Опозиција не мора нужно да долази из политичке сфере – она се формира и из студентских, синдикалних, медијских и других утицајних кругова. Протести и динамика настанка опозиционог покрета могу да крену из неуобичајених ситуација. Негде је то протест синдиката, другде еколошки протест, а на трећем месту конфликт око верског или моралног питања.

Но, омиљена стратегија слабљења режима, која јесте универзална, јесте кампања откривања корупције, непотизма у врху власти. Милошевића је слабило то што су се због рата и санкција неколицина људи изузетно обогатили, да му је жена формирала странку којој је предао добар део власти и да су му деца бахата и размажена. Ове чињенице су биле познате јавности и утицале на компромитацију режима. Стога ће стратегија слабљења Путина бити највероватније кампања откривања корупције у врху власти и оних који су блиски Путину. У времену када је стандард већине у паду, а многи долазе до ивице сиромаштва, поразно делују по ауторитет власти обзнањени примери велике корупције и бахаћења богатством функционера власти. Људима теже пада велика и очита неправда него саме невоље и пад стандарда у тренуцима кризе или рата. Ако најсиромашнији буду поднели највећи терет кризе и санкција, а при томе виде примере корупције, веће социјалне неправде и раслојавања, они ће окренути леђа властима и постаће политички апатични или антирежимски настројени.

Овде се крије и одговор на питање шта може Путин предузети да стабилизује своју позицију у моменту кад Русија трпи огромне губитке. Ако би се невоље и штете које трпи земља равноправније расподелиле на богате и сиромашне, ако би се повела оштрија и доследнија битка против велике корупције, као и против одлива капитала из земље или опорезовао луксуз, то би властима у Кремљу донело подршку грађана. Ако се то не учини, а економске невоље узму маха, или пак се обнови рат на границама Русије, власт ће имати мањи ауторитет и снагу. У оваквим ситуацијама као принцип важи она наша народна "правда држи земљу и градове".

Да ли ће Запад успети да промени власт у Москви? За сада се чини да је Путин у солидној позицији, јер има огромну подршку јавности за оно што чини. Но, постојећи притисци ће се наставити и нови велики сукоби су на видику. Неки западни аналитичари верују, или се пак надају, да би за неколико година, а можда баш на стогодишњицу октобарске револуције, могли имати нову руску револуцију. Но, како смо рекли – све заправо зависи од Путина и његовог окружења.

Данас, 26.12.2014.
(Подвукла – Искра)

Бранко Радун

Самозатирање у име... (са стр. 12)

тога губили да би нешто добили. Не значи да смо, макар када се ради о смеру али не и домету кретања тим правцем, другачије могли. Но, данас можемо и морамо. Јер, **од Србије се некада очекивало да се уздржава, колико год то било болно, од борбе за српско уједињење али није тражено да ради на распарчавању већ постојећег српског државног простора.**

Нико од нас није тражио да асистирамо укидању Црне Горе или се одрекнемо Мачве. Сада ствари стоје другачије. Од нас се истински тражи много тога сличног на фантазмагоричан начин претходно поменутом. **Не каже нам се да не смемо да се ујединимо са Црном Гором или РС већ да треба да прихватимо дезавуисање последње и затирање српског идентитета у Црној Гори, те да се одрекнемо Косова и не само њега.** Па што нам онда заговорници опредељења за Запад лепо све то не кажу тј. објасне да треба да бирамо између каквог-таквог српства и државног интегритета Србије и на другој страни њеног сакаћења у складу са редуковањем нашег националног концепта на „србијанску идеју”? О томе се ради а не о избору између Русије и Запада. **Дистанцирање од Русије је, као што сам већ више пута писао, само у функцији дизања руку од себе.** То се само безочним лажима скрива!

На крају, узгред буди речено, скренуо бих пажњу јавности и на најновије, од стране наших медија готово прећутане, закључке Европске комисије у вези са проширењем ЕУ. Земље кандидати за ЕУ, уз **изразито строге економске критеријуме** (које не би испуниле ни Словенија или Чешка а не Бугарска и Румунија), као **услов за то је и да Унија има капацитете за проширење а грађани њених чланица то подрже на референдуму.** Значи, ко ствари схвата, **капије ЕУ су за нас као и остале државе Балкана које нису већ у Унији, херметички затворене.** Једино још остаје простор за луду наду али од ње нема користи. У складу са тим, крајње рационално а не емотивно гледано, ма колико да је Русија од нас далеко и нема разрађен концепт повезивања са земљама које нису део постсовјетског простора, те да се између ње и српских земаља налазе разне баријере – **много нам је ближа него ЕУ која нас неће а хоће да злоупотреби ирационалне и следеће жеље немалог дела Срба и српске власти да будемо прихваћени као део евро-унијатске породице.**

(Искра је изоставила поглавља 'Историјска подсећања' и 'Антинационални прагматизам' која указују на штетност политике краља Милана Обреновића потчињавања Аустро-угарској (сличну данашњој Вучићевој уздања у Немачку).

Печат, 21.12.2014. Драгомир Анђелковић
(Подвукла – Искра)

Нема опоравка... (са стр. 10)

колико ће се она разликовати од ЕУ којој смо тежили и којој смо се „безалтернативно” упутили?

ЛИЦЕМЕРЈЕ ЗАПАДА И ДОМАЋА КВАЗИЕЛИТА

Да ли су, притиснуте светском економском кризом, развијене земље Запада, заправо, напустиле либерални концепт, инсистирајући, ипак, на неолибералној идеологији у деловима света које сматрају сфером свог политичког утицаја?

— **Развијене земље Запада се и овде придржавају принципа: „do what we say, not what we do”** – „ради то што ми говоримо, а не то што ми радимо” – који спроводе са невероватном упорношћу и лицемерјем. Изненађује како је много земаља које то прихватају, те у њима велики број оних који то ревносно спроводе (политичка и економска номенклатура на власти) и са одушевљењем пропагирају (академска и медијска квазиелита, те многобројне невладине организације).

СРПСКО СТАНОВИШТЕ У ЕКОНОМИЈИ

„Економија Србије (као матице српског народа) налази се данас у рушевинама: суочени смо са деиндустријализованом привредом, изузетно ниским нивоом привредне активности, алармантним бројем незапослених (нарочито младих), погоршаном и ниском међународном конкурентношћу и низом структурних неравнотежа, међу којима се нарочито истичу висок ниво јавног и укупног спољног дуга. Ситуација је слична и у другим суседним државама у којима живи српски народ.

У исто време, желимо Србију по мери већине њених грађана, економски просперитетну, повезану са кључним актерима међународних економских односа и интегрисану у међународну поделу рада, са чврстим економским (али и свим другим) везама српског народа из матице и оних који живе ван ње, те сталним растом животног стандарда и квалитета живота.

Како прећи пут од привреде која се сада налази у рушевинама до просперитетне привреде коју желимо? То није лако и једноставно, али је оствариво” – извод из текста Јована Б. Душанића, објављеног у књизи *Ка српском становишту*, где су коаутори академик проф. др Алекса Буха, проф. др Зоран Аврамовић, проф. др Слободан Антонић, проф. др Бојан Димитријевић, доц. др Милош Јовановић, доц. др Милош Ковић, проф. др Мило Ломпар, доц. др Слободан Рељић, као и проф. др Дарко Танасковић. Овај текст био је и повод за разговор са професором Душанићем.

Печат, 13.1.2015. Разговарао НИКОЛА МАРТИЋ
(Подвукла – Искра)

ГЕОПОЛИТИКА ТЕРОРИЗМА У ПАРИЗУ ИЛИ ОЧАЈ ИМПЕРИЈЕ

Француска је минирала сулуди план рата против Русије, а на Волстриту и у Лондону рат је последња шанса за опстанак

Италијански аналитичар **Умберто Паскали** је за македонску телевизију дао интервју у коме објашњава своје виђење терористичког напада у Паризу, а транскрипт интервјуа објавио је портал Global Research. Паскали тврди да *до напада није случајно дошло* само три дана пошто је Француска минирала све напоре Обаине администрације да Европу – у складу са препоруком **Збигњева Бжежинског** – увуче у сукоб са Русијом, што би за европске народе значило само рат и беду, а тога постају све свеснији у Паризу, али и Берлину и Риму. Наиме, истог дана је немачки лист Билд ам Соннтаг објавио сличан текст, а Романо Проди такође тражи укидање санкција, „које су потпуно нефункционалне и само узрокују штету европској, посебно италијанској економији”. Италијански аналитичар за Балкан тврди да се „најзад буди и стиче независност, која је годинама жртвована у сулудом британском геополитичком експерименту” и поручује да се „не треба плашити пожара који се виде из делова распадајућег царства, јер су ове убилачке акције последњи очајнички потези Волстрита и Лондона у покушају да очувају глобалну хегемонију”.

У Француској се пред нашим очима одвијала досад невиђена драма. Пошто су у редакцији часописа Charlie Hebdo терористи убили 12 људи, нови терористички напади потресају Француску. Медији износе податке да су убице већ неколико година сумњиви америчким и британским службама, које их имају у банкама података. Дакле, били су добро познати и Французима. Снимак на коме терориста убија полицајца испред зграде у којој је Charlie Hebdo уплашила је становништво и ствара се клима попут некаквог „европског 11. септембра”. Шта се догађа?

— Наравно да нема сумње да смо усред терористичког деловања. Стварна терористичка операција има два аспекта. Први, људи су убијени. Други циљ, а што је најважније, види се њихова висока способност да циљано тероришу становништво. **Терористичке акције имају тактику, неки је зову и војном тактиком, где је потребно да се одабере што већа група што више непосредних жртава. Овима се терористе становништво и уцењује вођство земље. Порука влади је: ви нисте способни да одбра-**

ните своје људе, ми смо победили и сад ћете морати да прихватите наше услове.

Терористички чин који не допире до јавности и не погоди никог није остварио сврху. Његова је сврха да терорише сваког, терорисати све нас. Треба бити свестан тога, не губити главу, остати хладан и схватити шта се заправо догађа и коме то треба. Наравно, ту је јасан елемент страха и питање: како се то могло догодити? **Како се то могло догодити у центру Париза од терориста који су били добро познати француској, америчкој и британској обавештајној служби?** Шта ће бити следеће? У војним уџбеницима се ово назива „маглом рата”, која има ту предност да напад може да испровоцира хистеричне реакције.

Кажете да је циљ и сврха свега да „терорише становништво и уцењује владу”?

— На то питање се мора одговорити сада. Француска има велику муслиманску популацију, која је била укључена у војне нападе у арапским земаљама и другим подручјима. **Током председавања Николаса Саркозија проводила се јака домаћа политика репресије, посебно на периферијама француских градова насељених Арапима. Ту су и мере против исламског вела итд. Па ипак, ништа се не може поредити са овим. Ту је и ИДИЛ, кровна терористичка организација, коју су створиле западне обавештајне службе, где су мушкарци обучавани и финансирани да униште Сирију, Либију, Ирак, Јемен итд. Сада је та фантомска ИДИЛ напала Француску и Европу.** Гледајте, убице и нападачи на Charlie Hebdo су очито били добро обучени људи у војном смислу. Имали су и добе обавештајне податке. Били су обучени у униформе војних специјалаца, а не као терористи ИДИЛ или бомбаши самоубице. Они су били маскирани, што иначе не чине фундаменталисти. Говорили су француски и нису уништили „богохулни материјал”, кога је наводно требало да униште и што се увек јавља као модус операнди код ИДИЛ. Ако ћемо веровати првим извештајима о њиховом идентитету, они су били француски држављани, били су добро познати безбедносним службама Француске и њихове податке и профиле су у посебној листи имале америчке и британске службе. Упркос њиховој војној обуци, они су деловали као да увежбавају некакву филмску сцену. Направили су представу вичући: „Реците људима да смо Ал каида из Јемена!” Они су се кретали преспоро. Као да су хтели да их што боље виде или да буду убијени.

Зашто?

— Морате се запитати шта је учинила Француска да заслужи такву „казну”? То не може бити никава ситна тактика. Па највећа промене у стратегији француске владе је изјава Оланда о потреби да се стане на крај санкцијама против Русије и да се отвори нова ера сарадње између Европе и Русије. Четвртог јануара, три дана пре убојства, Оланд је дао до тада невиђени двосатни интервју за радио Франце Интер и изјавио: „Санкције морају да престану”. Он је изјавио: „Ако Русија буде у кризи, то не мора нужно бити добро за Европу. Нисам за политику остваривања циљева чинећи оно што је још горе и мислим да се санкције морају зауставити... Путин не жели да припоји источну Украјину. Он ми је то рекао. Он само не жели да Украјина уђе у НАТО”.

За неколико дана би требало да се одржи састанак на коме би се могла решити украјинска криза и да се стане украј вештачкој подели између Европе и Русије. *Самит би требало да се одржи 15. јануара у Казахстану, где би требало да буду украјински председник Порошенко и Владимир Путин, заједно са Оландом и немачком канцеларком Ангелом Меркел.* Оланд је рекао да је посебно оптимистичан и да ће договор бити постигнут. „Отићи ћу у Астану 15. јануара под једним условом, а то је да се постигне напредак... И ја мислим да ће напредак бити”, изјавио је Оланд.

Француска и лично Оланд су преузели иницијативу да се организује самит за зближавање Европе и Русије...

— Тачно. Не треба наглашавати колико је важна ова промена у вези са француском иницијативом. Оланд је већ раније самоиницијативно посетио Путина, и то у приватној ненајављеној посети, кад се враћао из Казахстана. Оланд, који је био један од најближих савезника либералне империјалистичке политике Обама/Бжежински, одједном је учинио радикалан заокрет. Његова странка је постала готово неважна. Његов кредибилитет је пао на 12 одсто, док Французи траже било какву алтернативу беди и рату, а то би могла да буде Марин ле Пен, која отворено хвали Путина. Украјинска криза, са државним ударом кога је спонзорисао Вашингтон, покушај да се поставе НАТО базе на Криму, затим *дивљи притисци на европске челнике да иду против сопствених економских и стратешких интереса* довели су до ескалације и могуће претње стварним ратом против Русије. Све је то довело до тога да је Француска минирала тај сулуди план. У финансијским центрима на Волстриту и у Лондону ова ратна стратегија није ништа друго него последња шанса за опстанак. *Задња опција за тај пљачкашки систем.* Дакле, три дана касније извршен је напад у Француској, која је суочена са сценари-

јем грађанског рата.

Шта ће се сада догодити?

— Сад се рат води на територији Француске. Елемент збуњености и хистерije главна је одлика ове стратегије. Али темељни интереси Француске и Европе се неће променити. Стратези дестабилизације могу да понуде само беду и рат. Дакле, уверен сам да овај блицкриг неће успети. То, наравно, зависи од тога што ће учинити остатак Европе, посебно Немачка и Италија. Пошто је Француска заузела став, из Немачке стижу сличне поруке, а Билд ам Соннтаг 4. јануара пише: „Они који би да дестабилизују Русију—економски и политички—следе потпуно различите интересе од наших. То није у интересу ни Немачке ни Европе. Желимо да помогнемо у решавању сукоба у Украјини, а не да Русију бацимо на колена. Никад нам није био циљ да гурамо Русију у политички и економски хаос. Ко то жели за све нас у Европи представља велику опасност”.

Како видите ситуацију на Балкану и у Македонији у овом контексту? Шта значи ово груписање за Македонију?

— Пре свега, челници влада морају имати на уму да је циљ ове операције било сејање панике и паралисање јавности. **Одговорни људи морају да учине све и доносе праве одлуке**, али и да разумеју да овај напад није био демонстрација моћи. То је био знак очаја и слабости. Претили су да имају целу Европу, а највероватније је Европа за њих већ изгубљена или, боље речено, на путу је ка новој независности. Ви сте срећни у Македонији јер имате државника попут Николе Груевског. Он би могао да проведе политику попут Де Гола—360 степени у свим смеровима. Македонија има улогу много већу од величине земље, она је сада велики удео у регионалној игри на Балкану и шире.

Уствари, време је опасно, али је опасно јер смо на ивици историјске прекретнице и стварања новог праведнијег система међународних односа и економског напрека. То вреди посебно на Балкану.

Зашто на Балкану?

— Јер је овај простор већ и *de facto* освојио приличан део независности. Заправо, балканизацијом је дошло до *инверзије процеса поробљавања*, кога је наметнуло Британско царство. Ова страшна реч балканизација најекстремнија је верзија тактике *divide et impera*. Погледајте шта су учинили на Балкану. Имали сте Турску у сукобу са Грчком, која је у сукобу са Македонијом, а Македонија у сукобу са Албанијом. Србија против Хрватске, Босна је подељена. Косово је НАТО претворио

(Крај на стр. 20/2)

ИНТЕРВЈУ СА ВОЈИСЛАВОМ ШЕШЕЉЕМ

Војислав Шешељ је у трци са временом...

Током дванаест година, док је (пored Слободана Милошевића) био најчувенији политички затвореник у казамату Хашког трибунала, Шешељ је у овој трци водио. Како су се низали, догађаји су убедљиво потврђивали његове основне тезе о професионалној корумпираности Трибунала за бившу Југославију, погубним последицама глобализма и западним колонијалним махинацијама у Србији. Међутим сада – управо када га је под притиском својих господара да га осуди по сваку цену, али неспособан да то учини формулишући макар један убедљив аргуменат, чак ни после неједнаке правне битке која је трајала више од деценије, Трибунал неочекивано ослободио – проф. др. Војиславу Шешељу преостало је можда врло мало времена да консолидује свој тријумф.

Као Уго Чавез, Шешељ је озбиљно оболео од рака који се појавио под неразјашњеним околностима. Рачуница Трибунала и његових газда је очигледна: још једна смрт високог профила под њиховим надзором, као у случају Милошевић, представљало би озбиљну бруку. Након што је затвореник Шешељ голоруко срушио безобзирну машинерију Тужилаштва, професионално кредибилна осуђујућа пресуда једва да је могућа. Али, то није ни ослобађајућа пресуда у корист човека који оличава политичку претњу бр. 1 западним и глобалистичким интересима у геополитички кључној Србији. Према томе, рак на јетри са прогнозом од три до шест месеци, без обзира да ли је спонтан или споља изазван, представља идеално решење које би и Понтије Пилат без устезања одобрио. Нека се врати у Србију, нека ускомеша духове, али очекује се да ће ускоро напустити пределе овога света под околностима од којих ће његови тамничари лако моћи да оперу руке. Случај се затвара, нема потребе за писањем пресуде која је унапред осуђена да буде смешна.

Тешкоће са којима се суочава свако ко би покушао да обори послушни марионетски режим који делује унутар неоколонијалног система изграђеног у Србији после „обојене револуције“ 5. октобра 2000. – огромне су. У простртој Србији након петооктобарског удара примена концепта „доминације у пуном спектру“ достигла је свој врхунац. Западне обавештајне службе прожимају званичне установе и њима управљају изнутра. Страни агенти утицаја су продрли у сва средства јавног обавештавања и сваку пору јавног живота. Добро финансиране западне „НВО“ одређују границе дозвољеног размишљања и некажњено прогоне сваког ко

одбија да им се повинује.

Српска нација, која је пре само петнаест година одважно одбила напад НАТО агресора, данас је клонула, разочарана и обезглављена. Њен пулс је једва приметан. Њена једина шанса за оживљавање је да поштено пође у сусрет одлучном човеку који се као неспорни победник враћа из утробе звери, из Хага, где је убио једну од најопакијих манифестација Аждаје која је пошла да уништи Србију.

1. Др Шешељ, који је ваш статус у овом тренутку? Условно сте пуштени због здравственог стања док се чека пресуда, а имате ли планове да развијете политичку делатност?

Мене су буквално истерали из Хашког трибунала. Да су имали и један разлог одавно би ме осудили. Нису могли, јер ме нису могли довести у везу ни са једним ратним злочином и злочином против човечности. Ја сам из Хага дошао без икаквих услова и наравно да сам одмах почео да се бавим политиком. У ствари само сам наставио, јер ја ни у Хагу нисам престао да се бавим политиком. Политика ми је најбоља терапија.

2. Омогућено вам је нешто што је Милошевићу било ускраћено. Зашто се то догодило, по вашем мишљењу?

Моје пуштање на привремену слободу нема никакве везе са мојим здравственим стањем. Једноставно, они више нису знали шта ће да раде са мном. Растурио сам Хашки трибунал, обесмислио сам политичку оптужницу која је против мене подигнута још 2003. године, раскринкао сам тужилаштво и њихове лажне сведоке. И шта су могли да ураде? Да ме истерају из Шевенингена, што су и урадили 12. новембра 2014. године.

3. Да ли су Милошевића намерно убили? Можете ли, г. Шешељ, изнети свој став по овом питању. Какви су били ваши односи са Милошевићем?

Са Милошевићем сам био у различитим фазама. Супротстављао сам му се када је било очигледно да повлачи лоше политичке потезе. Био сам му политички противник и он ме због тога хапсио. Када је штитио националне интересе, имао је моју подршку, али никада нисмо били пријатељи. Пријатељи смо постали тек и Хагу. Милошевић је један од Срба који је живот завршио у Хашком трибуналу. Они су одговорни за његову смрт. У најмању руку због тога што му нису обезбедили адекватну

Интервју са...

здравствену заштиту.

4. Какви су били услови живота у притворској јединици?

Шевенинген је холандски затвор и део тог затвора је изнајмљен Уједињеним нацијама за потребе Хашког трибунала. О условима живота у притворској јединици нема шта да се каже. Притвор је притвор.

5. Какви су били ваши односи са осталим притвореницима у МКТБЈ? Између осталог, са Албанцима Харадинајем и Лимајем?

У притвору смо сви били у посебним околностима. Човек мора томе да се прилагоди. Са људима са којима сам би на истом спрату био сам у коректним односима. Са неким сам играо шах, са неким преферанс, таблић, али највише сам се дружио са људима који су воле-ли да читају књиге. Са њима сам имао највише тема за разговор.

6. Да ли се условно пуштање на слободу може протумачити као наговештај коначне пресуде?

Да ли ће и када ће бити изречена пресуда мене не интересује. Ја се тамо добровољно нећу враћати. Био сам им на располагању дванаест година и имали су довољно време-на да донесу пресуду. Ако наложе мој поврат-так у Хаг, онда ће морати да ме хапсе Томислав Николић и Александар Вучић који су били моји најближи сарадници и саучес-ници у свим евентуалним ратним злочинима.

7. Има ли неке везе између ове одлуке о условном пуштању и кретања Србије ка интеграцији са Европском унијом?

Наравно да нема, али Српска радикална странка и ја ћемо учинити све што је у нашој моћи да зауставимо погубан пут Србије у Европску унију. Европска унија је зло и постоји да би угњетавала мале државе и народе. Ми ћемо се супротставити том злу и зато ћемо користити сва расположива демо-кратска средства.

8. Како расуђујете о МКТБЈ након што сте га упознали изнутра?

Знао сам ја пре одласка у Хаг да је МКСЈ америчка агентура, да је то нелегалан суд и да је формиран да би се тамо углавном осу-дили Срби, да би се Срби прогласили одго-ворним за злочине на територији бивше Југославије и да би се скренула пажња са САД и великох западних сила које су у ствари одговорне за крвави распад бивше

Југославије. Ја сам о томе говори и пре одласка у Хаг, говорио сам и у току суђења и мој став се није променио. Поносан сам што сам успео да пред светском јавношћу раскринкам тај тако-звани суд.

9. Шта мислите о садашњој политици српске владе на чијем челу се налазе бивши радикали који су се одцепили 2008. године да би формирали Српску напредну странку?

Те 2008. године покушан је пуч у Српској радикалној странци. Много је новца уложено у тај пројекат, а формирању Српске напредне странке помогао је и тадашњи режим Демократске странке на чијем је челу био Борис Тадић. Ми смо знали да је западу требала таква странка да би урадили нај-прљавије послове у Србији. Александар Вучић и Томислав Николић су показали да су спремни да, када је у питању Косово и Метохија, ураде и оно што се Борис Тадић није усудио. И урадили су. Заједно са Ивицом Дачићем потписали су бриселске споразуме и фактички Косово и Метохију предали у шип-тарске руке. Због такозваног европског пута довели су државу и народ у стање економске кризе и социјалне беде. Они воде издајничку и поданичку политику против које ће се Српска радикална борити свим дозвољеним средствима. **Запад ће Вучића и Николића искористи-ти и одбацити као тоалет папир.** Њихова улога је једнократна и они који су их довели на власт већ су их отписали. Њихов политички крај се већ назире.

10. Шта мислите о недавном зближавању српске владе и Русије, посебно о гасоводу Јужни ток, чему се Брисел противио, и о сакцијама против Русије којима је Србија одбила да се придружи?

Влада Александра Вучића покушава да седи на две столице. Њихово основно опре-дељење је Европска унија, а сарадња са Руском Федерацијом је неискрена. Ако буду морали, они ће увести санкције Русији зато што су они експоненти Запада. Што се тиче Јужног тока, Српска радикална странка сматра да је то најбољи уговор који је Србија закључила и чак ако Јужни ток не буде изграђен ми имамо озбиљну економску корист од тог уговора.

11. Да ли сматрате да би се Србија могла уклопити у Царинску унију са Русијом док би се истовремено на овај или онај начин придружи-ла и Европској унији?

Ми се залажемо за што ближу сарадњу са Руском Федерацијом и противници смо Европске уније. Извршни одбор Српске ради-калне странке усвојио је и Резолуцију о распуш-тању Европске уније. **Србија има споразум са**
(Крај на стр. 20/1)

РУСИЈА УСВОЈИЛА ВОЈНУ ДОКТРИНУ – НАТО И САД НАЈВЕЋА ПРЕТЊА

Руски председник Владимир Путин потписао је крајем децембра 2014. године Указ о војној доктрини Русије, саопштио је Кремљ, наводећи да је тим документом прецизирана и актуелизована постојећа доктрина. Нова доктрина наводи, како јавља Руска новинска агенција Тасс, да је јачање војног потенцијала НАТО–а међу главним спољним претњама по Русију. Поред тога и глобалне функције НАТО које се остварују уз кршење норми међународног права, као и приближавања војне инфраструктуре земаља – чланица алијансе руским границама, између осталог даљим ширењем тог блока. Нови делови доктрине откривају колику претњу Русија види у ширењу и развоју НАТО.

Међу великим опасностима су и територијалне претензије према самој Русији као и њеним савезницима. Када је реч о територијалним претензијама према Русији, ради се пре свега о намери Украјине да сама или уз туђу помоћ врати Крим. Поред тога, НАТО је и даље посвећен својој експанзији, четири државе су на листи чекања, укључујући Грузију и Украјину; директор информативног бироа при НАТО Роберт Пшел је крајем октобра 2014. године потврдио да и Украјина и Грузија могу да постану пуноправне чланице. Улазак ових земаља у НАТО пакт би представљао индиректну објаву рата Русији са несагледивим последицама. Запад је изгледа спреман на такав ризик. Командант европских снага НАТО–а, Филип Бридлав је са своје стране потврдио да је Русија постала мета овог војног савеза. Он је у Кијеву најавио допремање нове количине америчког оружја и упозорио на „руску претњу”.

Најновија верзија руске војне доктрине даје одговоре и на питања која нису само војне, већ и политичке природе. Наиме, на домаћем пољу, како стоји у тексту нове доктрине, Русија се суочава са претњама „акција усмерених на насилне промене руског уставног поретка, дестабилизацију политичког и друштвеног окружења, дезорганизацију функционисања владиних тела, кључних цивилних и војних објеката и информационе инфраструктуре Русије”. Поред коришћења војне силе да би се заменили „непријатељски режими” као у Либији, Ираку и раније у другим државама, САД такође врло често користе услуге тајних служби, сваки пут кад процене да би коришћење војне силе било превише скупо или превише ризично због кршења међународних закона. Велики број покушаја да се изазову различите „обојене револуције” у постсовјетском простору представљају добар пример таквог деловања. Зато се у доктрини упозорава да и даље постоји опасност да се из иностранства постигну немири у одређеним регионима Русије. Осим тога доктрина упозорава на опасност од терористичких напада којима је циљ дестабили-

зација земље.

Према обновљеној верзији руске доктрине, Русија види међународну сарадњу са земљама које деле њене напоре да појача безбедност, пре свега са чланицама БРИКС–а, ОЕБС–а, Шангајске организације за сарадњу и другима, као кључну за спречавање војних сукоба. Традиционалне претње са којима Русија мора да се хвата у коштац, а које су наведене у новој доктрини, укључују екстремизам и тероризам, ширење оружја за масовно уништење и ракетне технологије, као и горенаведене акције страних обавештајних служби.

Повод за промену војне доктрине је пре свега ширење НАТО ка руским границама, па је војна алијанса означена као главни противник Москве. Као доказ да је НАТО главна опасност је и ширење америчке противракетне одбране (ПРО) у бившим социјалистичким земљама. „Ви знате и за стварање ешалонског система противракетне одбране САД, повећале су се активности НАТО, између осталог, у Европи, пре свега у источној Европи” – истакао је Путин, говорећи недавно на колегијуму Министарства одбране Русије. Све чињенице сведоче о тежњи руководства САД и НАТО да наставе линију заоштравања односа са Русијом, тако да је Путин том приликом такође напоменуо да се ситуација око Русије не стишава.

Измену доктрине треба сагледати и у светлу нових војних опасности и економских претњи Русији, које су се исказале и у догађајима ткзв. „арапског пролећа”, оружаном конфликту у Сирији, као и у ситуацији у Украјини и око ње. Против Русије је уз нама већ познату реторику хладног рата покренут информативно–пропагандни напад формирања слике руског агресора, док се њен политички курс у западним (а и појединим српским) медијима представља као нова претња „слободном свету”. Русија уочава да се уз учестали економски притисак спроводи и стална ротација контингената САД у балтичким земљама и у Пољској, да се дуж руских граница стално одржавају вежбе НАТО–а, као и јачање поморских јединица НАТО–а у Балтичком и Црном мору. Шеф Пентагона Чак Хејгел је 15. октобра, обраћајући се симпозијуму Асоцијације армије Сједињених Држава (АУСА), критиковао Русију зато што је позиционирана на прагу НАТО савеза, као да је Русија померила своју територију на запад према границама НАТО. Реалност је, наравно, то да се НАТО од свог оснивања све више приближава руској територији. А и догађаји у Украјини показују појачану агресивност Запада. Зато не треба да чуди што су НАТО и САД у новој војној доктрини означени као највеће безбедоносне претње по Русију.

Јаков Бабић

Русијом о слободној трговини и то до сада ни један режим није у потпуности користио иако би Србија имала велику економску корист од тога. Ми се залажемо и за Царинску унију са Русијом, за чланство у ОДКБ као и за све друге видове сарадње. Сарадња са Руском федерацијом ојачала би Србију у сваком погледу. И политички, и економски и културно...

12. На какве политичке снаге у Србији можете да рачунате, колико вам је посланика Српске радикалне странке остало верно?

Српска радикална странка је у фази озбиљне консолидације наших локалних одбора. Отворени смо за све који су у заблуди напустили нашу странку и приступили Српској напредној странци, а очекујемо да ће нам се придружити сви искрени патриоти зато што је Српска радикална странка једина патриотска опција у Србији.

13. Да ли намераваате да се придружите патриотским снагама из опозиције које су наклонене сарадњи са Русијом (ДСС и Двери)?

Разговараћемо са свим озбиљним људима. Двери још увек нису регистроване као политичка странка, а ДСС се поделио у више странака. Ова коју води Санда Рашковић Ивић је творевина Александра Вучића и с њом немамо о чему да разговарамо. Али са Ненадом Поповићем, Слободаном Самарџићем, Синишом Ковачевићем можемо да разговара. Рано је још говорити о томе. Наш став је да свака странка треба да изађе на изборе самостално, а да се коалиције праве тек после избора.

14. Има ли ваше ослобађање унутрашњеполитичких мотива?

Моје пуштање на привремену слободу нема никакав унутрашњеполитички мотив, али последице на политичкој сцени Србије има. Ми се озбиљно припремамо да организујемо скупове широм Србије и да народу објашњавамо погубност власти Александра Вучића и Томислава Николића. Уверен сам да ћемо већ 2015. године издејствовати ванредне парламентарне изборе и да ћемо на тим изборима заблистати. Ја сам већ обишао велики број градова у Србији. Тамо гостујем на локалним медијима, а у општинским одборима ме дочекује велики број људи. Расположење народа према Српској радикалној странци је очигледно, без обзира на чињеницу да ми је Александар Вучић потпуно затворио све медије са националном фреквенцијом.

СКК, 1.1. 2015. Доставио Стефан Каргановић
(Подвукла – Искра)

у свој протекторат. Бугарска и Румунија... Турска је, са једне стране, требало да буде против Русије, у рату са Сиријом итд.

Сада ће се почети да се догађа супротно. Народ који су били присиљени да учествују у овом геополитичком експерименту, кога су измислили луди британски научници, побеђују манипулацију и балканизацију.

Турска је сад пронашла заједнички језик и интерес са Русијом. Мађарска се побунила против великих банака. Грчка је близу да изабере Алексиса Ципраса за премијера који ће стати на крај беди и рату. Мења се динамика у односима у Турској и Македонији, земљама заморчићима ове империјалистичке стратегије. Балкан постаје подручје великог развоја. *Кина и Русија, земље које су саме превладале овај геополитички трик, сад се боре за све остале, посебно стварајући конкретну сарадњу и савез са земљама Балкана.* Велики инфраструктурни пројекти о којима је говорила Европа никад нису покренути, а сад почињу кинеска улагања. Река развоја, мира и помирења ће тећи из Турске у Грчку, Македонију, Србију. Брзи и супермодеран транспортни пројекат, који се види на примеру пруге Будимпешта–Београд, иде даље у Аустрију и северну Европу. Гасовод из Русије у Турску и даље је безбеднији него икад.

Не желим да будем циничан, али је готово разумљива убилачка реакција оних који су се по правилу користили овим регионом. Они губе ову велику игру.

Али опасност од тероризма?

— Предложио сам пре неког времена да у спору између Грчке и Македоније посредује Владимир Путин. Можете ли замислити предност чврстих односа са земљама попут Кине и Русије на обострану корист њих и балканских земаља. Кина жели да се поједноставе економска улагања, а, ако кренете да решавате економске и стратешке проблеме, онда ће питање тероризма постати кудикамо лакше за суочавање с њим. Антитерористички савез са Евроазијском економском унијом и сарадња земаља са заједничким циљем *погодиће праве центре тероризма.* Може се стати крај том крвавом, модерном и неслужбеном начину ратовања. Македонија је у доброј позицији да другим земаљама понуди оснивање антитерористичког савеза. Велика ствар је да сачувамо хладну главу. Немојте бити импресионирани крвавим пожарима у деловима царства које се урушава. Хируршки и прецизно одсеците терористичке пипке.

13.1.2015.
(Подвукла – Искра)

Global Research

Драстично приказана – и у оном најбитнијем – истинита историја

САД КАО СЕМЕ ЗЛА И НЕСРЕЋЕ

Pax-Americana

„Сви људи су створени једнаки и њихово је неotuђиво право на: – живот, слободу и тежњу ка срећи. Да би та права остварили, људи стварају државе и организују праведну власт. Ако је та власт штетна, они могу да је замене, укину и установе нову државу.”

4. јул, 1776, америчка „Декларација о независности”

Камо среће да је свака реч из ове америчке „Декларације о независности” била истина! Данас би свет сасвим другачије изгледао...

Далеке 1776. године, 13 колонија које је основала Краљевина Британија, нису више желе-ле да матици плаћају таксе и губе зараду, па су се отцепили од британске круне и у име профита, а не у име људских права, повели су трогодишњи рат за независност.

Пре него што су амерички колонизатори створили своје државе, протерали су Индијанце којима је та земља припадала у унутрашњост америчког континента. Британска круна је забра-нила даље освајање територија, сем појаса од неколико стотина километара од обале. Остало је имало да припада разним племенима Индијанаца који су ту живели. Међутим, похлепа је овлада-ла колонизаторима – досељеницима и они који нису имали ништа и који су дошли из Европе да отму-туђу земљу – желели су да узму све!

Један од разлога побуне те новостворене „америчке” нације састављене с конца и конопца, пре свега од свакаквих смутљиваца, криминалаца и нерадника из Европе, а највише од лупежа про-тераних из Британије, никако није била правда ни тада измишљена демократија.

Намера „америчких патриота” је била нај-подлија могућа намера да се Индијанци истребе и да се читав континент заузме и отме од његових правих становника. Покољ америчких Индијанаца се и данас кроз историјске уџбенике приказује као нешто нормално, а тада су изврше-ни најгори могући злочини над женама и децом, трудницама и старима. Сви злочини су вршени са унапред планираном намером и систематски до коначног истребљења свих америчких племена домородаца. Геноцид је права реч која треба да стоји у енциклопедијама за оно што су колониза-тори и криминалци из Европе учинили немоћним Индијанцима, који и данас морају да живе у резерватима.

Мало је познато, а не учи се у школама, да су такозване „америчке патриоте” из колонија из

„Декларације о независности” убрзо избацили и део којим је њен писац Томас Џеферсон јасно огласио противљење да се тргује људима, а то се односило на сва племена црних урођеника из Африке.

Тако је већ од првог дана „Декларација о независности” само једна обична превара јер у њој пише да су сви људи пред Богом једнаки, а Индијанци то нису били као ни црни афрички робови! Не само што Индијанци нису били једна-ки са колонизаторима, који су их истребљивали као зечеве, него су и црни робови чекали 300 година, да би тек након смрти Мартина Лутера Кинга, 1970. црни Американци коначно добили формалну слободу и подједнака права са белци-ма, али и дан данас само на папиру.

Тако да је чувена америчка демократија, коју сада САД на силу утерују целом свету у ства-ри почела тек 1970. и то привидно и за јавност. И дан данас док говоримо о томе, 2015. године, бела полиција на улицама САД убија ненаоружа-не црне тинејџере, некажњено и на очиглед целог света.

Иначе, каква је то „демократија” сведочи и чињеница да за све време постојања САД, а то је свега 200 година, само две партије постоје и раде у САД: демократе и републиканци, тј. неколико моћних породица богаташа и на једној и на дру-гој страни смењује се на изборима. То су праве породичне династије председника и сенатора – династије Новог Светског поретка. Сваки америч-ки председник који се супроставио владајућим династијама Америке у сенци – завршио је мртав. Мало људи на свету уопште зна да су од 44 аме-ричка председника чак 4 убијена, а више од 20 атентата је извршено на других 20 председника САД! То заиста говори о високом степену демо-кратије и мира, о развијеној цивилизацији и о језику дипломатије!

Без обзира на атентате и покушаје поједи-них група у разним периодима развоја САД, та држава се није отргла од владавине шачице бога-таша и војне индустрије. САД никада није оства-рила „амерички сан” и никада није постала „колевка демократије”. САД су већ 200 година само дубок гроб за стотине хиљада емиграната који страдају у потрази за бољим животом, намамљени причама о „америчком сну” и маси милионера који су „успели” у Америци. Сва та јефтина радна снага брзо постане „мешано мле-вено месо” – без свог порекла, вере и без будућ-ности – емигрантима брзо пукне кичма. Тако млади емигранти пуни наде и снова, скончају за 20 година после напорног рада и обећања, или презадужени и на ивици опстанка или као бан-кротирали бескућници који живе у канализацио-ним одводима. Више од милион и по људи годишње у САД заврши на улици, јер када су про-

САД као семе...

глашени за вишак и када остану без посла, трули капиталистички закон их истерује на улицу. Читаве породице живе у аутомобилима, на улици или у подземним канализационим каналима.

Без обзира на козметичке промене власти у САД, убилачка и монструозна освајачка политика САД никада се не мења, а и како би када САД живе од штампања долара, отимачине нафте и енергената широм света и наравно од продаје оружја. Историјски гледано, САД као геноцидна творевина, створена на крви убијаних и немоћних Индијанаца, подигнута и саграђена на костима милиона мучених и мрцварених црних робова, прогутала је тако читаву Северну Америку. Од малих досељеничких логора на обалама Северне Америке, сиромашни и похлепни дивљаци из Европе освојили су и злочинима покорили читав један континент који су насељавали Индијанци многобројних питомих и правдољубивих племена. Најнеморалнији део људског рода, европски колонисти, који је освојио овај континент убиствима и бајонетима, отиснуо се од својих земаља матица у Европи у жељи за лако стеченом земљом и богатством преко ноћи и тако су настале Сједињене Америчке Државе. Једна по једна територија отимана је од Индијанских племена и тако је настајала једна по једна „америчка“ држава. Како је само иронично што те америчке државе углавном и данас носе имена Индијанских племена која су истребљена и измасакрирана до последњег детета и бебе.

Овај „принцип“ отимачине туђе земље, туђих богатстава, те тако стицања милиона долара преко ноћи и без рада – то је и дан данас главни принцип усађен дубоко у саме темеље САД – сила, неправда, отимање туђег и богаћење преко ноћи! Владавина шачице ненормално и незамисливо богатих људи над милионима у САД – и то је само ново робовласничко друштво пресвучено у одело „демократије“. Црни робови су „слободни“ али само слободни да се роде унапред осуђени на беду и неуспех у модерним САД, док нови робови пристижу са свих континената – емигранти свих раса и нивоа образовања – ново месо за америчке машине смрти. На емигрантима и њиховој снази, док су млади и способни, никле су САД у 21. веку.

Као вампири, амерички богаташи се хране и богате на новој крви која стално пристиже – захваљујући ратовима и кризама које САД сеју ширим света путем НАТО алијансе, ММФ–а и сада слугерањске Европске Уније – емиграната има сасвим довољно да добровољно постану модерни робови у САД. Емигранти у САД углавном остварују само за свакодневни живот – стан и храну! Све остало су кредити, дугови и камате, који емигранте сачекају на првој кривини – чим прођу младост и снага – емигрант буде замењен новим и млађим јадником из неке бедне земље коју је такође САД ојадио и уништио. Па када за емигранта дође средње доба – он пуца и остаје на улици – без посла брзо банкротира, а САД му

одузима и кућу и ауто и живот – нема социјалне помоћи, нема бесплатног лечења – а његова деца заврше или на улици, или се отимају и дају „хранитељским“ породицама на усвајање! Не само то, већ се 400.000 деце сваке године киднапује од родитеља и никада не пронађе – ко зна где и како завршавају – као сексуални робови закључани по подрумима, као распарчани лешеве након илегалног вађења органа за трансплатацију, као проститутке у подземљу или као наркомани који више не знају за себе?

Крваво и неправедно како су и настале, САД су тако и наставиле путем неправде и убиства, док пуним устима хвале своју „демократију“, од Дивљега Запада и проституције, преко 300 година черечења и злостављања афричких робова и њихових потомака, све до бомбардовања неужних жена и деце у јапанским градовима Хиросими и Нагасакију у Другом Светском рату. Непотребно и без оправдања, иако је Јапан већ капитулирао, први пут у историји човечанства САД су бациле две атомске бомбе на ненаоружане цивиле. Голоруки, гладни и ратом намучени цивили, обични људи и углавном жене, деца и старци, мучки су убијени тако што су живи горели и били испечени атомским бомбама. Последице радијације и болести изазване зрачењем биле су још горе од директне експлозије атомских бомби. Циљ САД није био да се што пре оконча Други Светски рат – велика Руска Армија и руски народ су били ти који су сломили нацистичку Немачку и рат је већ био на самом крају.

САД су због великог броја пораза од стране Јапанаца у име освете и из немоћи, из потребе да тестирају атомску бомбу – починили и трећи геноцид од свог оснивања. Први над Индијанцима Северне Америке, други над Афричким робовима, а трећи над Јапанцима: читава једна нација, а пре свега деца, жене и цивили, платили су цену америчке сујете и били велики и бесплатни експеримент!

У Јапану и дан данас америчка војска има стационаре широм те државе, која је практично и даље под окупацијом, иако је Други светски рат одавно завршен. Јапанска држава још увек ропће под америчком чизмом. У исто време, геноцидна фашистичка Немачка ујединила се и избрисала све своје грехе још 1989. Берлински зид је срушен, а злочинци су брзо наставили истим путем – Немачка је већ 1991. својим залагањем растурила СФРЈ и изазвала, финансирали и покренули крвави грађански рат у Југославији, у коме су Срби проглашени за легитимну мету и за злочинце! Целу причу је наравно помогла надобудна Европска Унија иза које су се вешто криле САД, светски полицајац и наравно крвава алијанса НАТО.

Та „демократска“ нација која је измислила појам „Американца“, јер то није никаква нација, већ територијални назив, после Другог светског рата изазвала је све нове, мале ратове у име утеривања „америчке демократије“. Пошто су исцрпели сву своју нафту и пошто су навикли да отимају и пљачкају туђе, САД су наставиле да иза-

живају ратове, продају оружје, пошто заваде и поделе народ нападнуте државе. За 200 година постојања САД су изазвале 220 ратова и смрт 20 милиона људи!

Сценарио је исти! Након што се народ у нападнутој држави подели и почне убијати, након што нападнута држава пропадне економски, тада САД намећу своје плаћене играче и успостављају њима потчињени режим. Затим САД покупе кајмак: нафту, руде, воду, дијаманте, плодну земљу и за собом оставе ништавило и хаос. Наравно, колоне избеглица из уништених земаља САД шаљу пут Европе, да их ми примимо, збринемо и запослимо, док наши народи гладују и пропадају.

Тако САД разорише Либију и Сирију, а ми смо ти који примају хиљаде нежељених избеглица са обавезом да им пружимо смештај, храну и лечење, док наш народ гладује и умире без помоћи. Зато најбољи наши људи, најспособнији и најпаметнији одлазе одавде, а нама стижу избеглице које САД не желе!

Свет није схватио да још од агресије на Вијетнам, наравно у име „демократије“, па све до наше несрећне Србије, САД покреће Четврти рајх. Под плаштом НАТО пакта, Европске Уније и свакаких других превара као што је ММФ, Група Г8, Уједињене Нације и сличне измишљотине „америчке демократије“ – управо су САД изазивале и водиле све ратове у свету. Највећи број злочинаца из фашистичке Немачке, посебно злоћудних Хитлерових научника нашло је ухлебљење у америчкој НАСА и у другим институцијама САД. Ипак, сасвим ново поглавље, да кажемо врхунац злочиначке праксе, САД су доживеле у 21. веку, који је кулминација отворене, дрске и агресивне хегемоније САД над целим светом!

А то је уједно и једини пут да САД преживе и да ратовима које изазивају у туђим државама, да плачком и отимањем туђе имовине намире 400 милиона становника своје банкротирале, моностројне и незајажљиве државе! Пошто немају другог начина или не желе да поштено раде, живе и тргују – политика САД се дакле никада неће и не може променити, уколико свет не пружи јединствен отпор.

Наиме, још 1929. године САД су у потпуности банкротирале, јер се њихова цела економија заснивала на плачки и отимачини, црпљењу националног богатства ради богаћења појединаца и присилном неплаћеном раду црних робова. Дугови државе тада су доспели у руке моћних појединаца, који су почели да диктирају и политику и економију САД.

Спас САД тада није стигао од отрежњења и рада, већ је дошао Други светски рат и САД су се извукле из банкрота покретањем војне индустрије. САД су тада схватиле да је то најуноснији бизнис и после Другог светског рата, па су намерно изазивале кризе и ратове да би наставили успешну продају оружја и даљу потребу за њим. Велики „Маршалов“ план је отворено још и тада

желео да ратом разорену Европу гурне у вечити дуг и ропство под САД.

Убрзо је створен и НАТО пакт са земљама из Европе, под плаштом заштите од комунизма и СССР–а. Чак и када се „Хладни рат“ завршио НАТО је наставио да постоји, али као покриће за све агресије и америчке окупације суверених земаља, које су имале природна богатства, а које су у исто време биле мале и немоћне. Свака земља која није желела да буде опљачкана, бомбардована и нападнута морала је да уђе у НАТО пакт, а касније и у наводно „економску унију“ која се претворила у над–државну политичку диктатуру или творевину под називом „Европска Унија“.

Ипак, врхунац америчког насиља над свим народима и нацијама света догодио се баш у нашој Србији: 24. марта 1999. године усред старе Европе и нашег Балкана. Користећи слабост СССР–а који је НАТО пакт са ЕУ систематски разарао уз помоћ Михаила Горбачова и Бориса Јељцина, без одобрења Савета Безбедности Уједињених Нација, НАТО пакт је бомбардовао Србију у име људских права терористичке УЧК, подржавајући тако албанску нарко–мафију и њихову окупацију српског Косова и Метохије.

Док пишем ове редове, немачки повампи-рени фашисти и њихови унуци и праунуци, на челу са тотално поремећеним и сулудим властима у САД, прекрајају историју света и кидишу на Русију – на последње извориште природних богатстава које нису успели да похарају.

Напивши се крви и нафте уништавањем Либије, Сирије, Авганистана, Ирака, опијени узурпацијом Украјине, Грузије, охрабрени инсталирањем стотина диктаторских режима по свету, САД кроз механизме ЕУ и НАТО, ММФ–а и осталих наводно међународних институција, уз свесрдну помоћ повампирене освајачке Немачке – ови безумни моћници сада прете читавом свету.

Реално распаднути изнутра, банкротирали и пред социјалним немирима, са сломљеном економијом и пуни емиграната који Америку не виде као своју отаџбину, САД силеције упорно теже да изазову нови светски рат не би ли се скинули са вешала која их чекају за све злочине против човечанства и против човечности...

Опљачкана Бугарска, прегажена и преза-дужена Грчка, окупирана Македонија, осиромашена и задужена Румунија, опљачкана и задужена Мађарска, пропала Италија пуна емиграната, пропала Француска пуна емиграната – листа злочина у име Европске Уније под командном палицом САД је дуга, али неће бити и бесконачна.

Побуне ничу на све стране, иако их конт-ролисани европски медији прикривају – ипак мирис дима открива да има и ватре! Европске нације се полако буде и желе да збаце самар Европске Уније којој САД диктирају сваки потез. Колика је само иронија да најогори злочинци, убице и сецикесе, нејнеписменији и најнеморал-

САД као семе...

нији исељеници из Европе, који су похарали и убили Северну Америку, сада тријумфално долазе у Европу као господари! САД су Европи састављеној од древних народа и култура, наметнули глобализацију друштва и мулти-културални концепт „млевеног меса” и мешања народа и нација до тачке непрепознатљивости. Зашто? Зато што је америчка нација продукт расне мешавине свих народа света, то је нација без свог језика, без свог корена, без историје и без културе! Као такве САД никада не могу да победе и потчине народе који имају свој идентитет, корене, јединствене језике, историју и културу.

САД које су симбол Содоме и Гоморе овог новог света, желе да у Европи прошире сав свој неморал и да нама донесу Дивљи Запад у наше земље и домове. Дрога, криминал, серијске убице и педофили, проституција и трговина људима и органима – неморал и простаклук сваке врсте, то су „вредности” САД и „Западне” цивилизације. Мноштво секташких група које жртвују људе, Кју Клукс Клан који и даље убија црнопуте људе у САД, нео-фашистичке организације које раде несметано у САД – то је оно што САД желе и у Европи, посебно у православним земљама, јер само још православци одолевају тој пошлости. Западна Европа... већ је дубоко утонула у неморал и трулеж, чланице Европске Уније већ 30 година трпе амерички утицај и „американизацију” својих држава, оне су само верна копија америчке декаденције и разврата.

Земље Западне Европе немају више веру као штит од напада на свој идентитет и своју чистоту. Новац – америчко оружје победе над људском похлепом, сила – амерички метод „демократије” и лаж – стара смицалица која је сада узела лице савремених медија: ето три непријатеља која су од Европе – мајке светске цивилизације, створиле Европу као јефтину и изанђалу америчку проститутку.

САД силеција сада вреба на Русију, младу и богату девојку коју треба пребити и силовати, а онда је и опљачкати и поробити, попут Европе. Само, православна и честита Русија није се примила на амерички мамац, руски народ је одбацио издајнике и сараднике САД и НАТО пакта. Из пакла у који је замало упала, Русија се подигла неуништима као и увек, јер се вратила својим коренима: православљу, патриотизму и поносу! Тако САД нису успеле да на крајње лукав и „невидљив” начин срочају Русију и да је поробе уз помоћ Европске Уније или домаћих издајника у Русији.

Зато, сада остаје само отворена игра у којој су САД разоткривене: нико више на свету не верује у америчку демократију или њихову тобож бригу за јадне и угњетаване народе широм света. Након 200 година крвавог трага САД у историји човечанства, сада је све јасно: све разорене државе Европе пале су зарад профита САД. Све бомбардоване државе страдале су да би САД бес-

платно имале нафту, гас, руде и остала богатства отета у име утеривања „америчке демократије”...

Српски културни клуб
14.1.2015.

Бобан Гајић

Напомена Искре

Ми смо из овог написа изоставили знатан део који се односи на Србију, не само што је то дуга и посебна тема, већ и због родољубиве жеље писца да значај и 'отпор' Србије и свест и расположење њене јавности прикаже далеко бољом од стварности.

У чланку има претеривања и нетачности. То је сасвим извесно, када се напр. односи на положај и животни стандард бар беле, па и српске, имиграције у САД. Ако је и тачно да је у врхунском капитализму све, па и човек, средство за увећање профита и служби богаћења пребогатих, аутор превиђа чињеницу да су и 'мрвице' са стола америчких Гавана, 'велике залогај' за просечног човека средње и мало развијених земаља осталог света. Тако домородци ових обично мисле о својим САД емигрантима као 'богатим Америкацима'.

Добронамерни г. Гајић подлеже својим жарким жељама, кад попут већине наших родољубивих коментатора, прерано 'отписује' већ 'банкротиране' САД. Стварност је далеко од тога. По ономе што сам пише, моћ и сила Америке су застрашујући. Још увек без озбиљног, стварног и јединственог 'премца'. Неки објективни светски аналитичари сматрају, недавни масакр у редакцији 'Шарли ебдо' и његове последице, махинацијом САД и опоменом Француској, зато што је отпочела да се залаже за укидање санкција Русије, јер су противне економским интересима највећих држава ЕУ. Без обзира како Нови светски поредак (НСП) држи своје (вољне и невољне) савезнике у послушности, војно-стратешка и финансијско-привредна преоћа САД је тако велика, да ће је пре срушити тињајуће противречности капитализма, него било какви ривални војно-политички савези.

Слично је и са прераним, еуфоричним 'крунисањем' Русије победницом у хладно-врџем сучељавању са САД. Аутор заборавља да је и сама Русија данас демократско-капиталистичка држава. Поред неправног отпора опкољавању и ратној претњи НАТО савеза, Путинова Русија мора да се бори и против своје утицајне политичко-капиталистичке 'пете колоне' коју Запад отворено подржава и финансира. Најбоље чему, уздањем у Господа, можемо да се надамо јесте да у овој неправној 'утакмици' Русија – упркос тешких искушења која предстоје – остане цела и непобеђена.

И поред изнетих примедби, преносимо део овог написа о сажетој историји САД, њиховом настајању и континенталном ширењу и освајању, те данас (све)моћној светској империји и њеној глобалној наметљивој и насилној политици НСП, јер мислимо да је – у оном најбитнијем – истинита.

ФРАНЦУСКА МОРА ДА ПОВРАТИ ОТЕТИ СУВЕРЕНИТЕТ

Француска заиста има проблем са муслиманима, али га неће решити пре него што реши свој проблем са Империјом

1.

Може ли глупље? Може ли неистинитије? Може ли неискреније? „Сви смо ми Шарли“ (ебдо), разбија се од петпарачке патетике Западна Европа, од Канала до Берлина. И – све склонија јаким симболима што је даље од њихових значења – високо подиже оловку у руци, бранећи, као, слободу мишљења, једну од својих тековина из времена кад је још и умела да подржи прогоњење, не држећи страну прогонитеља.

Смрт 12 невиних људи је, нема сумње, велика трагедија, према којој се ваља односити са дужним пијететом. Али **крв на зидовима редакције Шарли ебдоа није се ни осушила, кад је смрт новинара париског недељника, као по команди, претворена у масовну манифестацију лажи и глупости.** Уместо да злочин, који је отворио још једна врата пакла света у коме живимо, буде позив на дубоко размишљање и суочавање са истином, још једном је победила потреба да останемо будале.

2.

Нисмо, срећом, сви Шарли ебдо, нити треба да будемо, а ево и зашто. Француски магазин један је од последњих трептаја француске традиције радикалне секуларистичке сатире, која је свој врхунац имала 60–тих и 70–тих година прошлог века, времена кад је деголистичка Француска – која је високо вредновала појам слободе – преживела свој врхунац и почела да се гаси. Радикално и грубо преиспитивање свега, култова понајвише, довело је и до прве забране Шарли ебдоа с почетка 70–тих због увреде управо Де Гола, и то у тренутку кад је цела Француска знала да родоначелник њене послератне државе лежи на самртној постељи.

Времена су се мењала, и од моћи и утицаја новина попут отровног Шарли ебдоа није остало много. Магазин је грубо умео да се нашали са муслиманима, вређајући њиховог пророка Мухамеда, понекад је вређао папу, неколико пута у време Косовске кризе 90–тих и Србе, и то по преовлађујућем западном наративу, рабине, француске председнике, понекад и због интервенције у Либији, али никад због тога што је **некад моћна Република постала бледи амерички културни и политички вазал.**

Речју, Шарли ебдо постао је цвет у великој башти француских медија који су добро знали о чему се не пише и са чим се не тера

шала. Помало опорог укуса, још увек анархичан, јуродив у својој суштинској аполитичности, али ипак цвет, ни близу оне разорне традиције једног од великих родоначелника жанра Бориса Вијана.

3.

Коментари у западним медијама били су опет скандал своје врсте. Сејмон Џенкинс у Гардијану каже да тероризам „**може да убија људе**“, али (срећом, ваљда) „**не може да задржи територију или свргне владу**“. Довољан разлог да се, према Џенкинсу, супротставимо страху од тероризма? **Зашто се плашити кад можемо само да погинемо, чему стрепети кад ће наша власт остати нетакнута?**

Британски карикатуриста Мартин Роусон, такође у Гардијану, бави се слободом штампе, активистички тврдећи да „важније него икад да не престанемо да се презриво смејемо овој групи кловнова убица“, док Николас Кристоф у Њујорк тајмсу сугерише да свакако треба избећи верски карактер убиства. Уосталом, каже он, „хришћани немају коме да се извињавају зато што су хришћански фанатици у бившој Југославији вршили геноцид над муслиманима“.

Каква штета да не постоји „оскар“ за промашене теме и избегавање истине, за њега би се отимало бар 30 западних коментатора најутрајнијих новина који су, сви одреда, избегли да коментаришу чињеницу да су убице браћа Саид и Шериф Куаши повратници из Сирије, где су се у исламистичким формацијама борили против Асадове владе под командом америчких генерала и уз издашну помоћ западних земаља, међу којима и Француске. Зар не би било лепо прочитати размишљање неког од утицајних западних кolumnиста о томе да ли су браћа Куаши, рођени Парижани, променили свој карактер и политичке погледе и од некадашњих западних савезника сад постали непријатељи или су онакви какви су у Сирији драгоцен савезници, а, тек кад се врате кући, терористи и непријатељи?

4.

Зар само та чињеница, овако пресна, није довољна да би Европа, која поводом терористичког убиства већине редакције Шарли ебдоа брани слободу изражавања, морала да се замисли да ли је ту слободу изгубила давно пре. Или бар да опише каква је природа те слободе коју брани: да ли је то слобода да се пљује муслимански пророк, а да се не дира, рецимо, Мојсије; да ли је то слобода да се Владимир Путин пореди са Хитлером или сло-

Француска мора...

бода да се не помене да је број жртава које је иза себе оставио прекоморски француски савезник данас већи него број жртава који је на себе књижио Хитлер у моменту кад му је већ цела Француска била под ногама? Да ли је то, на крају, слобода да се мртви из редакције Шарли ебдоа положе на олтар слободе медија, а да се мртви из Абердареве сматрају колатералном штетом добро обављеног хуманитарног посла?

Слобода у којој је дозвољено изруговати се некоме, а неком не додатно вређа оног са ким се изругујемо. Не би ми биле симпатичне новине које критикују Христа, чак и ако би истовремено критиковале Мојсија и Мухамеда, али бих то поднео лакше са свешћу да је њихов мотив у непостојању табуа. Изругивање са Мухамедом тамо где су остали пророци табу није могло да не носи призив расизма, без обзира што је очигледно да новинари Шарлија нису били то, већ савремени јуродиви анархисти, бледа сенка својих претходника, кретајући се у границама које су им била зацртане. И зато су страдали: иако вероватно без свести о томе, **они су били најистуренији пункт према периферији – у овом случају исламској – а да нису уживали заштиту центра, на какву могу да рачунају, рецимо, креатори и важнији носиоци такве политике.**

5.

И баш то не значи да је требало да плате главама, да је требало да плате било чим. Зато је привремена сакрализација жртава, пре него што их прогута заборав, **врхунац беде обликовања јавне свести.** Наиме, ако су они били жртве радикалних муслимана, њихова жртва потпуно је бесмислена. Јер **нису муслимани, ма колико радикални и насилни, ти који су креирали данашњи насилни западни свет, колико год да и сами имају своју улогу у њему; нису муслимани ти који су од европских медија направили заштитника једног политички и морално неодрживог стања.** Тај свет направили су **они које ниједне француске новине не смеју да демистификују,** они којима се последњи супроставио Де Гол и са којима шалу није терао чак ни јуродиви маргинални Шарли ебдо.

Говорити о томе као о борби за медијске слободе, исто је што и код нас веровати да је борба за слободу мишљења борба за повратак Оље Бећковић, некога ко је био део мекане руке система за укидање слободе да би на крају и сам постао жртва сопствених напора.

6.

Проговорити о томе **чија је заиста жртва редакција Шарлија** значило би сведочити истину, значило би, на крају, дати некакав смисао њиховој погибији. Ко ће имати користи од њихове смрти? **Француска, којој се за само пет минута, колико је трајао крвави пир у редакцији Шарлија, показало докле је упала у**

замку са својом вишедеценијском имиграционим политиком и да би се пуцање тог балона могло завршити њеном потпуном дестабилизацијом, па и грађанским ратом? Или муслиманска заједница у Француској, којој ће наредних дана горети џамије и кебаб-ресторани, према којој ће бити усмерен сав бес будуће француске социјалне експлозије? **Или Америка, која зна колико је од среде Оланд рањив и у дефанзиви.** За државу попут Француске било је довољно пет минута.

Да ли је то западноевропски свет заборавио свог политичког пророка Карла Шмита, не умећи више ни толико да непогрешиво препозна непријатеља? Јер **нема никакве сврхе говорити о слободи медија, или било каквој слободи, и у Паризу, и у Берлину, и у Београду, а не ставити у центар тог разматрања америчку Империју, наравно, препознајући је као главног кривца.**

Наравно, не постоје никакви докази да је овде реч о америчкој тајној операцији на дестабилизацији Француске иако претходна искуства – попут операције Гладио из 70-тих година, у којој су, испоставило се, радикални комунисти из Црвених бригада отели и убили Алда Мора за рачун ЦИА – говоре да то никако не треба унапред одбацити. Шта год да су хтели, ко год да их је послао, **браћа Куаши пуцали су у корист Америке.** Само је она добитник у масакру Шарлија. Шта о томе мисли Оланд, никад, наравно, неће рећи. Али, **ако у наредним данима престане да позива на скидање санкција Русији и ако више не буде полуга за руски утицај у Европи, што је постао пошто је Путин охладно везе са Ангелом Меркел, биће да је то била та порука и биће да ју је Оланд добро схватио.**

7.

Француска је на путу без повратка друштва које је подељено на расној основи, таман онолико колико ће масакр у Шарлију многе Французе који су бежали од расне поделе одредити према својима и колико ће њихова реакција дезинтегрисати многе интегрисане муслимане. Да би тај проблем решила, **Француска мора да поврати свој отети суверенитет, иначе ће њен проблем све више бити средство којим је уцењује и контролише америчка империја.** Речју, Француска заиста има проблем са муслиманима, али га не може решити пре него што реши свој проблем са Империјом, без обзира да ли је злочин у редакцији Шарли ебдоа америчка false flag операција или аутономан чин муслиманских терориста.

Није то заслужила сирота Малроова Француска, која данас не уме ни да се држи за место које је боли; чему је бољем могла да се нада Левијева Француска, која тражи морални принцип у служењу свом највећем непријатељу.

Нови Стандард, 9.1.2015
(Подвукла – Искра)

Жељко Цвијановић

Срђа Трифковић: Америка је полудела, али у том лудилу има логике

САД ЋЕ ЗАУВЕК БИТИ НЕПРИЈАТЕЉ РУСИЈЕ

Познати амерички професор српског порекла сматра да „хладни рат“ није завршен ни на минут после распада Совјетског Савеза и да су Сједињене Државе биле, јесу и увек ће бити непријатељ Русије. Како су САД дошле до те тачке он излаже колумнисти "КП" Алексеју Панкину.

АМЕРИЧКИ ЈУНАК – ОБОЈЕН,
НЕЗАПОСЛЕН И ГЕЈ

– Срђа, председник Обама даје контрарадикторне изјаве. На пример, говорећи у Уједињеним Нацијама, он је рекао да Русија у Украјини крши сва правила и норме међународних односа. Потом је најавио почетак бомбардовања милитаната Исламске државе на територији Сирије, без претходне сагласности Сирије или мандата Савета безбедности УН. Другим речима, он је прекршио правила и норме. Да ли је по среди безгранични цинизам, или Обама верује у оно шта каже?

– Бојим се да је ово друго по среди. Американци имају историјски условљен снажан осећај себе самих као изузетног, изабраног народа. Слом комунизма, колапс СССР–а, схватили су као потврду тог свог статуса. Отуда им тврда вера у сопствено право да награђују друге земље и народе који прихватају њихове концепте и спремност да остале неумољиво кажњавају по сопственом нахођењу.

Након победе у „хладном рату“ дошло је до радикалног раскида са традиционалним америчким вредностима, вером у Бога и поштовањем стваралачког рада. Данас је јунак културне и политичке елите Америке – обојени, незапослени имигрант неконвенционалне сексуалне оријентације. За оне који не познају такве токове у Америци из прве руке тешко је да схвате зашто је у децембру 2011. године председник Барак Обама издао директиву којом заштиту ЛГБТ права проглашава за „приоритет спољне политике САД“.

Што је у супротности са традиционалним вредностима Русије и арапског света. Међутим, у свом говору у УН, Обама је видео у нама већу претњу светском миру него у исламском тероризму...

– Са културног и политичког становишта, муслимани су за Американце „оно друго“, али их ипак третирају са респектом. Ником не пада на памет, на пример, да подноси арапским шеицима исте захтеве у погледу толеранције према хомосексуалцима као Русима или Србима. Ми смо, међутим, бели хришћани, што ће рећи да смо зрели за преваспитавање по западном шаблону. Казна за непослушност ће нам само бити од користи да се једном уљудимо, по америчком моделу наравно. То је, узгред, зашто стално понављам да „хладни рат“ није завршен. Њима није било довољно да елиминишу војну претњу Совјетског Савеза. Морају да преваспитају и трансформишу Русију, да је претворе у своју слику и прилику. У том смислу, ваша земља им заиста представља већу претњу него исламисти.

Још једна упечатљива контрадикција: са једне стране, Сједињене Државе очигледно не знају како да реше последице хаоса који су изазвале на Блиском истоку. Са друге, САД су изазвале сличан хаос у Украјини – под истим паролама подршке демократији. А сада потпирују и „револуцију кишобрана“ у Хонг Конгу?

– Признајем, помало сам изненађен када руске колеге и даље покушавају да анализирају политику САД са становишта уобичајеног здравог разума: дефинишу се циљеви, предузимају се мере да они буду остварени, вреднују се резултати, коригују се грешке. Ово није случај. Подсетимо се да је у Одбрамбеној доктрини САД објављеној 2012. године Обама као стратешки циљ навео одржавање војне супериорности САД на таквом нивоу да Америка буде спремна да „одговори на читав низ претњи, да реагује на ванредне ситуације широм света“ и да се „супродстави агresiји ма где се она догодила“. То није никаква стратегија, то је рецепт за катастрофу. Америка ипак тврдоглаво наставља тим путем, стварајући нове проблеме и за себе и за цео остали свет.

Да ли сам добро схватио да таква логика, која је изазвала све оно што се данас дешава на Блиском истоку, није била успешна јер није могуће да се управља хаосом?

САД ће...

– Апсолутно тачно. Ако је Обама озбиљно желео да се ослободи радикално сунитске Исламске државе, он би ослањао првенствено на шиитски Иран и на секуларно-алавитску Сирију. Као прво, у њима Исламска држава види своје главне непријатеље; као друго, они имају најефикасније војне снаге у региону. Будите сигурни да се сунитска Саудијска Арабија и Емирати никада неће озбиљно борити са својим радикалним истоверцима. Као озбиљним исламским верницима, тако нешто представљало би им сврставање на страну зла. Машутим, САД никада неће ући у савез са Сиријом и Ираном јер су их прогласили непријатељима и од тога нема одступања. То ће гарантовано допринети ескалацији хаоса у региону, који рационално гледано Америци није потребан.

Исто је и са Хонг Конгом – подршка протестима показује спремност на сукоб са Кином, у тренутку када проблеми у арапском свету и Русији остају нерешени. Чисто лудило, са становишта реалполитике, сходно принципу „избегавај сједињавање својих непријатеља”. Међутим, данашња Америка једноставно не може да престане са изазивањем хаоса.

Као да им је битно да учествују, па макар и не победили. Заиста, то је тешко схватљиво припростом руском уму. Али мора да ипак постоји нека завера...

– Ако завере има, то је на другом нивоу од наведених циљева промоције демократије, или чак рационално схваћених националних интереса САД. То је став да док муслимани убијају једни друге, они не представљају претњу постојању државе Израел. Јеврејски лоби у САД веома је јак, укључујући творце спољне политике који доносе кључне одлуке.

САД СУ БЕЗ ОКЛЕВАЊА ЖРТВОВАЛЕ УКРАЈИНУ ЗАРАД ИЗОЛАЦИЈЕ РУСИЈЕ

У целини изгледа бескорисно да се због Украјине Америка сукобљава са Русијом, изузетно важном земљом која је у суштини прозападна, са којим би се кроз однос сарадње могли решити многи проблеми попут глобалног тероризма и неширења нуклеарног оружја, а која је притом богата ресурсима. Да ли и у овоме видете исту манифестацију идеолошког лудила?

– То све стоји, али само ако проблем

посматрамо са становишта здравог разума, руског или српског. Међутим, у Америци од самог почетка 20. века свет се непрекидно посматра кроз призму борбе између поморске и копнене моћи, при чему су Сједињене Државе, а пре њих Велика Британија, носилац геостратешке доктрине која тежи да држи под контролом „континент”, Евроазију, чије језгро представља Русија. У овој бици малтене метафизички циљ је да се Русија гурне што дубље у унутрашњост копнене масе. Другим речима, циљ је да она буде опкољена непрекидним кордоном непријатеља.

Ово је још један разлог зашто све време понављам да „хладни рат” ни на минут није застао после слома комунизма и распада СССР. Зато су 1990-тих, када је на власти у Русији био Америци идеолошки близак режим Бориса Јељцина, балтичке земље примљене у НАТО премда није било икаквих видљивих пријетњи њиховој безбедности. НАТО је сада скоро у предграђу Ст. Петербурга.

Највреднија награда у овом случају је, наравно, Украјина. Успешно је приграбити, то би значило лишити Русију приступа Црном мору и остварити контролу над транзитним коридорима. Користи од хегемоније сматрају се много већим него користи од сарадње са Русијом као равноправним, или чак слабијим партнером.

Да парафразирам Василија Шушкина, нас са друге стране не чека ништа?

– Тачно! Културни антагонизам према Русији, жеља да је прекомпонују по својој слици и прилици, у комбинацији са вековном тежњом да је изолирају и ако је икако могуће да разбију монолитно језгро Евроазије у мале и слабе фрагменте – то су трајни циљеви твораца америчке политике. Сједињене Државе су неумољиви непријатељ Русије. Увек је било тако, али од како су САД стекле моћ без преседана а Русија била ослабљена после распада Совјетског Савеза, они нису сматрали за сходно да се о ма чему преговара и тежи компромису. Та идеолошка заслепљеност владајуће елите – како неолиберала тако и неоконзервативаца – много је опаснија за свет него када би постојао један центар у коме се кују завере за постизање светске доминације. Наћи заједнички језик са циницима увек је лакше него се споразумети са сулудим мисионарима.

Комсомольская правда

13.12.2014.

Српски превод

ИЗБРАНЕ ПЕСМЕ ВАСЕ МИХАИЛОВИЋА

Вредни познавалац и прегалац на промовисању српске народне поезије и југословенске књижевности, врсни и вредни научни радник, професор емеритус и песник, Васа Д. Михаиловић недавно је објавио књигу Избране песме која може промаћи пажњи читалаца јер је наслов једноставан и скроман као и аутор. Има 160 страна са скоро 120 хиљада речи. Пре ње објавио је књиге песама у прози: Стари и нови вилајет, 1977, Бдење, 1980, Кругови на води, 1982, Литија малих празника, 1990, На брисаном поростору, 1994, Шеста руковет, 2002, Дарови сна, 2004, Границе немерљиве, 2009, Време лети, 2011, Царске лавре, 2012; и избор, Божић у старом крају, 1994, књигу хаику песама Вране на снегу, 2002, Шума шуми, 2008, и Трешње цветају 2014. Збирку прича: Емигранти и друге приче, 1980, Браћа и друге приче, 1997, Елзе и друге приче, 2002, Скитница и друге приче, 2008.

Превео је на енглески Његошев Горски вијенац, Плаве легенде Јована Дучића, и бројна дела југословенске поезије од самих почетака до 1988, песме из збирке Вука Караџића, 1997. Приредио је антологије У туђем пристаништу (поезија), 1988 и Приче из туђине (проза), на енглеском Танго, 2004, Соурнаеи, 2008, и аутобиографију My Life, 2010. То није ни близу све. Детаљнији подаци налазе се, на енглеском и српском, у његовој библиографији Расејано слово (1942–1997).

Значајно је не пропустити две најновије књиге из 2014: Избране песме и Трешње цветају (најновија хаику поезија). У њима су третиране све Михаиловићеве важније теме а језик и стил, као и увек, верно одсликавају аутора. Песме су искрене и личне, зреле и мудре у својој општељудскости, дубоко осећајне, и скоро исповедне. Васу Д. Михаиловића је увек занимало оно трајно, вечно, што измиче пролазности и променама, јер је духовно. Зато је у рату бранио своју земљу, а после рата, као писац, професор и преводилац, чува и обогаћујући њено духовно благо, културу и традицију.

Избране песме подељене су у поглавља: „Фреске живописане“, „Аве Патрија“, „С пролећа у зиму“, „Љубав немерљива“, „Успомене“, и „Слике и прилике“.

„Фреске живописане“ садрже девет краћих лирских текстова посвећених манастирима и фрескама. Писани су стилем достојним ових величанствених дела уметности и духовне баштине: узвишеним и достојанственим, поетским и продуховљеним, светлим као њихова трајна лепота и значај за народ, културу, и дух оних који су их зидали и оних који их поштују јер се вековима опиру пролазности и немо уче нова поколења о значају духовности и традиције. Наслови су: Хиландар, Грачаница, Дечани, Пећка патријаршија, Манасија, Раваница, Богородица Љевишка, Острог и Светле рушевине.

Мирослављевом јеванђељу, Светом Сави, великанима и темама везаним за Косовску битку: Вукану, Стефану Дечанском, Милутину, Јелени,

Угљешу, Југ Богдану, Мајки Југовића, Вуку Бранковићу, Косовки девојци, Јефимији, Оливери, коњу Краљевића Марка – Шарцу, Ћеле кули, Бирчанин Илији, Стојану Чупићу, Арсенију Чарнојевићу, Тесли, Његошу, итд. Михаиловић им се обраћа директно и лично, показујући дубоко поштовање и познавање психе хероја који се жртвују за народ и опште добро. Читаоцу се чини да по први пут стварно сагледава трагику српских владара, вођа и корифеја. Кроз сопствено саосећање с њиховом клетом судбином, песник нам помаже да их сагледамо дубље и блискије него икада пре јер се историја понавља пошто се људска природа не мења. Симониди се очи још увек копају, „Мајка Југовића“ и „Оливера“ потресно и снажно разоткривају највеће жртве херојских жена и мајки у тешким, бројним тренуцима давне али и блиске прошлости, испуњене крвавим ратовима и све масовнијим људским жртвама. Песник схвата и трагедију владара кога отац ослепи а син задави из похлепе за влашћу и следе оданости било којој догми која води пропасти. Борба добра и зла је вечна.

Песма „Повратак“ звучи лично али истовремено блиско многим људима свих нација у савременом сеобама, принудних и добровољних, јер поред истине да „сунце туђег неба неће вас гријат...“ истина је да се човек не може два пута купати у истој реци а време неумитно тече и доноси промене. Није само туђина туђа. Човек је код куће где се тако осећа. Неки људи су трајно отсечени од корена и нигде се не осећају лагодно а други, духом блиско везани за језик и традицију своје отаџбине, „никада нису ни отишли,“ што њихова дела показују. Величине као Тесла, Пупин и други корифеји, који су отаџбини осветлали образ, припадају светској породици по ономе што су оставили „за будућа нека поколења“ на свим меридијанима, као и они које памтимо по њиховим жртвама; пали за бољу будућност своје земље и људи свугде.

„Повратак

Годинама је сањао о дану кад ће се вратити у родни крај, после толико пробдевених ноћи и оседелих власи.

Сневао је како ће клекнути на колена и пољубити земљу из које је поникао. И како ће свакоме стиснути руку, познатом и непознатом.

Али кад се једног дана обрео у родном месту, није нашао никога познатог да се поразговарају о реци и боровњаку на брду. Говорио је људима на улици, али га нису разумели, као да говори страним језиком.

Поново се зажелео своје куће. Вратио се у земљу која га је прихватила кад се нашао на беспутици.”

Остала поглавља у књизи бележе лепоту природе (Велики кањон), уживања која нам живот пружа кроз љубав немерљиву (Ти си вечерас тако лепа, Реци да ме волиш), брак (Само тебе нема), породицу (Мајци, Сестра, Звучи очеве виолине, На мајчином гробу), пријатељство, музику (Мала ноћна

ВАСА Д. МИХАИЛОВИЋ ТРЕШЊЕ ЦВЕТАЈУ

Нова књига хаику поезије Васе Михаиловића, Трешње цветају, садржи четири поглавља: Акварели, Годишња доба, Успомене, и Тамо амо. У тридесетак страница и преко хиљаду триста речи, цео један свет мирне и тихе лепоте која је вечна али и вечно промењива у свом ходу, отвара се пред нама.

*јарко жути цвет
оивичен црвеним
само један дан*

*галеби трче
таласи се сустижу
време мирује*

Ту једнакост супротности уочава зрели песник Михаиловић који нам је подарио и друге збирке хаику поезије као и кратке поетске прозе, по којој је, поред прича и бројних значајних превода, чувен. Још у књизи Шума шуми, очарао нас је својим виђењем природе, која кроз своја годишња доба указује и на фазе човековог живота, тема коју су велики песници (од Шекспира на даље) радо обрађивали. Михаиловић показује тренутке лепоте која превазилази речи и захтева тишину и размишљање, блискост која омогућује осећање стапања и поимање поруке у

Изабране песме...

музика) и успомене (Божји у старом крају, Јединој, Бели снови), уметност (Солиста), гледање у свемир, итд. Јединство са свом природом и љубав према животињама Михаиловић користи да из тога извуче мудрост и поуку (Човек и пас, Ловац на јелене). За њега ни мрав ни мушица нису ситни ни безначајни. На крају, у кратком тексту говори о човеку који дели своје „нагомилано благо“ (Човек и књиге) јер на своје последње путовање ништа не може понети.

Ова књига Васе Д. Михаиловића показује пут сваког човека од детињства и младости до последње станице. Његов свет су књиге и кроз њих пева о ономе и онима што је у животу сматрао драгоцен, поштовао и волео. Књига делује као симфонија, трагање за самим собом и смислом живота. Једноставним и искреним речима Михаиловић нас води до краја и тај заједнички доживљај је угодан јер је по хуманости, мудрости, и једноставности близак ономе што и сами мислимо и осећамо. Уметнички, ова гозба за пријатеље богата је и разноврсна, добронамерна и поучна као и остале Михаиловићеве књиге, а читалац се не може отети утиску да је то уједно и једноставан и дискретан опроштај са светом и животом, спокојно као човек који је поштено обавио свој задатак, веран себи и ономе у шта верује, спреман, кад му дође време, да смирено склопи очи и прекрсти на грудима своје увек запослене и вредне руке, остављајући бројна, добра и вредна дела.

Обогаћен, читалац не може а да не зажели да још дуго чита нова, и пречитава већ прочитана, дела Васе Д. Михаиловића, који је на питање „Зашто пишете“ одговорио „Да осмислим живот.“ Осмислио је и свој, и наш, и оних који тек долазе.

Мирјана Н. Радованов Матарић

њој. То нас често мимоилази у трци и буци савременог градског живота. Кроз раскошну лепоту природе просијава и смисао живота и веза човека с природом коју древни кратки облици поезије са Истока негују и освајају песнике, мислиоце и читаоце са свих меридијана и свих времена.

пад водопада
са велике висине
зауставља дах

или

звоно звони
у малом селу
родио се син

Као и увек, у свему што пише, Михаиловић никада не заборавља љубав према родној грудии. Управо та љубав је трајни подстрек и инспирација за све што ради.

Србију драга
чак и у поређењу
ти си прва

или

земља црних птица
остаје српска земља
после пет векова

Љубав према отаџбини укључује познавање и поштовање њене историје, тековина, знаних и незнатних хероја, градитеља слободе и боље будућности.

зову ме Високи
не по стасу већ по срцу
витешких предака
или

нисам проклета
Јерина већ помажем
да зло преживи

Михаиловић, песник љубави и лепоте природе, вредности живота, отаџбине и њене историје, херојских људи и споменика који нас подсећају на оно што нам је од вајкада свето, никада не заборавља ни своју животну сапутницу. Открива нам интимни тренутак, њену и његову заједничку љубав, музику.

Вивалди весели
у мени туга
волела га

У поглављу „Тамо амо“ указује на јединство и повезаност свега живог:

без страха икаквог
срндаћ приђе човеку
велико поверење

Све што Михаиловић дели с другима наводи на размишљање и потребу да ценимо оно што имамо и будемо бољи. У томе је лепота и смисао живота. Мирна, озарена лепота.

Мирјана Н. Радованов Матарић

+ Нада Драшковић

У Монтреалу, Канада, умрла је 16. јануара 2015. наша другарица Нада Драшковић. Нада је супруга нашег друга Анђелка Драшковића, поручника Трећег пука СДК, који је стрељан са 3000 других добровољаца од стране комуниста у Кочевју, Словенија, почетком маја 1945. године. После Анђелкове смрти родила се њихова кћи, Анђелка, која сада такође живи у Канади.

Анђелки и њеној породици наше дубоко саучешће. а нашој Нади слава и хвала. Молимо се за њен вечан покој у Царству Христовом!

Искра

ПРИЛОЗИ ИСКРИ

У спомен свим српским добровољцима који су погинули или помрли за част мајке Србије

Бора Драгашевић K\$ 50

Поводом десетогодишњице смрти драгог супруга и оца наших синова, Јовице Милетића

Добринка са породицом £ 20

За покој душе драгог друга Илије Јовановића. Вечан му помен и слава!

Хранислав Ђорђевић £ 40

У спомен драге Наде Драшковић

Даница Павлица K\$ 50

Iskra
ЉУДИ ТРАЖЕ СЛОБОДУ, А СЛОБОДА ЉУДЕ

„ISKRA” SLOBODNI JUGOSLOVENSKI LIST

Administracija i Uredništvo
Iskra Periodical
(Publisher)

17 Harvelin Park,
Todmorden, Lancs
OL14 6HX, England.

E-mail: vdlj@talktalk.net

Odgovorni urednik (Editor):

Vladimir Ljotić.

Rukopisi se ne vraćaju. Članci objavljeni sa inicijalima ili punim imenom autora, ne predstavljaju obavezno mišljenje redakcije.

„Iskra” izlazi svakog 1. u mesecu.

Typeset and printed by

Artprint media doo, Novi Sad, Serbia

Godišnja pretplata за „Iskru” (običnom poštom) £16 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama (Euro 28). Avionskom poštom godišnja pretplata iznosi за SAD, Kanadu i zemlje Južne Amerike £20, а за Australiju, Novi Zeland i zemlje Azije £23 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama.

Čekove за „Iskra Periodical” slati na adresu Poverenika за Englesku

Poverenici: AMERIKA: „Jadran”, c/o D. Ojdrović 2225 N. 106th St. Wauwatosa, WI. 53226, U.S.A. — AUSTRALIJA: Malešević Bogdan, 3/37 Aintree Rd, Glen Iris, Vic.3146 — ENGLESKA: Mirjana Ljotić, 17 Harvelin Park, Todmorden, OL14 6HX (Čekovi da glase na *Iskra Periodical*) — KANADA: Danica Pavlica, 10534, Keating Cresc. Forest Glade, Windsor - Ont. N8R 1T5 — FRANCUSKA: Trajanka Darda, 58, rue de Crevecoeur, 93300 Aubervilliers - Paris. - NEMAČKA: D. Jakovljević, Falkstrasse 93, 60487 Frankfurt am Main.

Жал за младос – Вратите ми Југославију

Не кужим ову фрку око Перковића. Зашто би га Хрватска морала изручити Њемачкој због злочина који је он тамо, наводно, учинио прије Христа? Перковића би требало осудити на смрт у Хрватској зато што је Туђману и компанији помогао да дођу на власт. То што је дао, ако је дао, смакнути неког Ђурековића, кога брига.

Да ли је Ђурековић био поштен и искрен друг који држи дату ријеч? Да јест радио би у Југолинији, покојној Југолинији, живио у друштвеном стану, имао право на зубара, у згради Југолиније, лијечника, у згради Југолиније, бранио би боје Југолиније на радничким играма. Можда би у некој дисциплини освојио златну медаљу. Те су се медаље ковале у Јапану. Да је Ђурековић само марљиво учио и радио имао би право и на повољан кредит, изградио би викендицу, на послу био осам сати, дјеца би му се бесплатно школовала, у случају фрке лијечио би се у Америци. Вратите ми Југославију.

Сјећате ли се? Памтите ли Југославију? Није било дроге. Није било двадесетосатног радног времена Трудницама се нису уручивали откази. Криминалци су смјели красти и убијати само изван Југославије. Додуше, за вријеме Југославије у Ријечи је живио човек који би знао на цести гласно затулити: „Друже Тито Јосип Броз, Иве ти је гол и бос.” Исти би га час стрпали у бајбоканоу. Не, не, никако не, Југославија није била демократска земља. У њој ниси смио пјевати ону Велебиту а спомињати Титово име узалуд био је злочин над злочинима. Ипак, вратите ми Југославију.

Онај Иве, то данас видимо, био је провокатор и лажљивац, да данас живи у Хрватској ревидирао би своје антијугославенске ставове. Вратите ми Југославију.

У оно вријеме имали смо другове попут Перковића који су у име Тита и Партије шетали свијетом и убијали непријатеље. А данас? Кога данас хрватски перковићи диљем свијета

убијају у име Хрватске? Хрватска господа перковићи данас у Хрватској убијају Хрвате и Хрватице у име Хрватске. Отказима, крађама, предстечајним нагодбама, кредитима у швицарцима, кредитима у еури-ма, кредитима у кунама. Вратите ми Југославију.

Сјећам се, наравно да се сјећам. Тито јест на Бријонима имао паунове, слонове, онога папагаја и кадилак. Кад наш Санадер и остали видошевићи повремено погледају документац „Како је у животу уживао злочинац Тито” мора да се ваљају од смијеха. Слоно? Папагај? Зебре? Токарски строј? Златни сат? Живот у државним вилама. Буаха-хахаха! Вратите ми Југославију!

За вријеме Тита амерички председници нису смјели у југославенске луке слати своје ратне бродове, нека их југославенски робови перу. У Југославији није било робова. За вријеме Тита амерички председник није тражио да југославенски грађани гину у његовим ратовима. За вријеме Тита ми смо протестирали против америчког рата у Вијетнаму и палили америчке заставе. Нисмо шутјели онако како данас шутимо кад уторком Обама беспилотним летјелицама убија дјецу у Пакистану. За вријеме Тита амерички председник није био југославенски председник. Вратите ми Југославију.

Истина јест да је у мојој покојној домовини пио Краљевић Марко али је и Шарцу воде давао. У мојој умлаћеној земљи ми додуше нисмо учили да је човек настао кресањем Адама и Еве али смо учили да треба љубити ближњега свога. Не га клати, не га протјерати, не га мрзити до судњега дана. У покојној земљи, само је у мом срцу жива, никад ми није пало на памет да ћу једном живјети у овоме у чему живим данас. Живим у карикатури од државе а моји ми господари свакога дана поручују, тко не краде државу осиромашује обитељ. ВРАТИТЕ МИ ЈУГОСЛАВИЈУ!

Извор: нејасан
29.12.2014.

Ведрана Рудан

ПАЖЊА ОНИМА КОЈИ ЖЕЛЕ ДА ПРАТЕ ПИСАЊЕ ИСКРЕ

Они који желе да прате писање Искре, а исту не примају штампа-ну, могу наћи сваки њен број, почев од јануара 1998. до данас; такође и све броје за прве две године Искре 1949 и 1950, као и другу сродну литературу – читати их или ‘преузети’ (download) – на сајту „Ново видело” <<http://www.novo-videlo.com>>.

Онај који би рекао да политика, по правилу, нема везе са честитошћу и после тога мирно спава нека зна да је најнебрижљивији домаћин и најбездушнији отац који се може замислити.

Народ је осећањем, навикама, изрекама, везан за закон... Наш је закон врло кратак, али зато врло велики. Он има само три принципа: домаћинство, чојство и јунаштво. То је закон нашег народа!

Ревизионизам у савременој српској књижевности (180)

НИКОЛА МОРАВЧЕВИЋ ЗАПИСИ О СРПСКОМ ЦАРСТВУ

Никола Моравчевић је аутор неколико романа и прозних дела. Његов најновији роман, *Записи о српском царству*, са поднасловом „Витеза Палмана фон Брахта”,⁽¹⁾ уствари је романсирана књига записа фон Брахта, коју је објавио давно. Објављивана је више пута и коментарисана српским историчарима, а ово је први пут да се појављује на српском језику у целости. Чувени немачки дипломата, официр и писац боравио је на двору цара Душана средином четрнаестог века. Његови записи боравка као дипломате и војног стручњака међу Србима интересантни су не само као његова запажања догађаја пред битку на Косову, већ и о личностима међу Србима у то време, нарочито српских важних личности, као цар Душан. Моравчевић је импресиониран фон Бахтовим писањем и закључује да његова запажања заслужују пажњу за Србе и данас.

Моравчевић дели свој роман на дванаест поглавља, почев од лета 1331. године. У првом поглављу он описује познанство фон Бахта и његових двеста коњаника са царем Душаном. Фон Бахт је био дипломата, војни стручњак и писац, који је дошао на позив цара Душана на његов двор, да му служи према потребама. Фон Бахтови описи помоћи Душану прате његов успон на престо, стил владавине и смрт. Он такође пружа неизмерно корисне податке о Душану као личности, који су од велике важности јер су писане у време Душанове владавине. У осталим поглављима ради се о разним моментима Душановог царства, његовим сукобима са оцем Стефаном Дечанским, о вештини његовог држања у разним сукобима са властелом, који су увек мислили највише на своју личну корист. Такође и о Душановој борби са византијским царством, Дубровником и Млещима, који су покушавали да га освоје, борећи се о српско царство, док се Душан старао да га сачува. Фон Бахт такође описује Душанову прерану смрт и борбу међу наследницима све до косовске битке, када је велико царство Душаново потонуло у отоманско море.

Немогуће је на овом простору чак ни споменути сијасет детаља у фон Бахтовим записима и у Моравчевићевом роману. Важно је да се Моравчевић држао фон Бахтових записа и он се углавном слагао са његовим закључцима. Пошто је ова књига од Моравчевићу велике важности, треба истаћи да се, по природи његове обраде у виду романа, он понекада ослањао на своју уметничку машту и „препричао” многе детаље. Примера ради, ваља цитирати његов приступ српској народној епизици у односу на Краљевића Марка. Марко се показује у српској народној поезији као „бескрајно успешнији против неверника, неуморно ‘растерујући Турке на буљуке’, дотерујући њиховог ‘цара до дувара’ и намерно ‘орући по царским друмовима’ кад му се то прохте. И у народној машти он као неуништиви српски херој није умро него је заспао дугим сном у дубокој пећини, да се у критичном тренутку по спас своје земље пробуди и да тада ‘својим верним буздованом на ватреном Шарцу’ поново помогне да се српска држава преобрати у ону земаљску реплику царства небеског...” (226). Тако је Моравчевић оживео српску историју средњег века и омогућио да читалац прочита ову крајње занимљиву књигу са великим саучешћем.

Записи о српском царству није књига шовинистичког национализма, како би се могло рећи по наслову. Моравчевић приказује српску историју у својим делима онако како се стварно дешавала, како би се Срби стално сећали свог порекла и научили из њих шта ваља чинити за добробит свог народа. Због тога, овај историјски роман, као и сви његови, обликовају прави смисао здравог родољубља.

Васа Михаиловић

1 Никола Моравчевић, *Записи о српском царству* Витеза Палмана фон Брахта (Београд: Архипелаг, 2014), 230 стр. Бројеви страница цитата из ове књиге назначени су у тексту.